

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám:

IV/ 01079 - 5 / 2023

Elkezdett:

2023. AUG. 30.

DR. GALAMBOS KÁROLY ÜGYVÉDI IRODA (ny.sz: 3547)

képviselésében eljár:

dr. Galambos Károly ügyvéd, a Budapesti Ügyvédi Kamara tagja

kezelőiroda:

Elektronikus benyújtás e-mail: hianypotlas@mkba.hu címre

Tárgy: A IV/1079-4/2023. számú felhívásra alkotmányjogi panasz kiegészítése a Pesti Központi Kerületi Bíróság 42. Pk. 500.057/2022/7. sorszámú végzése és a Fővárosi Törvényszék 49. Pkf.634.237/2022/5. sorszámú – jogerős végzése, továbbá a 2017. évi CXVIII. törvény (Bnp.) 22/D. § (2) bekezdés a) és b) pontja, a (3) bekezdés 1. mondata; a (4) bekezdés második mondata, és (5) bekezdés második mondata jogszabályi rendelkezés ellen.

Mélyen Tisztelt Alkotmánybíróság!

I. Az Alkotmánybíróságról szóló **2011. évi CLI. törvény 27. § alapján** a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 42. Pk. 500.057/2022. számon megindult kapcsolattartás végrehajtása jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt, [REDACTED] kérelmezőnek – a [REDACTED] kérelmezett elleni nemperes eljárásban

[REDACTED] kérelmezett indítványozó az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjeszti elő.

Indítványozó kéri Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg:

- a Pesti Központi Kerületi Bíróság 42. Pk. 500.057/2022/7. sorszámú végzése és a
- a Fővárosi Törvényszék 49 Pkf. 634.237/2022/5. sorszámú végzése

alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Indítványozó kéri továbbá, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság - az **Abtv. 26.§ (1) bekezdése alapján** állapítsa meg, hogy a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról [...] szóló **2017. évi CXVIII. törvény (Bnp.) 7/A. címében** „A kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása iránti eljárás” részben elhelyezett

22/D. § (2) bekezdés a) pontjában [A teljesítés önhibából történő elmaradása esetén a bíróság „a) megkeresi a gyámhatóságot a gyermek védelmében szükséges intézkedések megtétele érdekében”

22/D. § (2) bekezdés b) pontjában [A teljesítés önhibából történő elmaradása esetén a bíróság „a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 174.§ c) pontja szerinti pénzbírságot szab ki.”

22/D. § (3) bekezdés első mondatában: „A bíróság a végrehajtásnak a (2) bekezdésében felsorolt azt a módját köteles elrendelni, amely – az ügy körülményeit figyelembe véve – a leghatékonyabban mozdítja elő a kötelezettség teljesítését.”

22/D. § 4) bekezdés 2. mondatában „Ha a kérelmezett a pénzbírságot kiszabó végzésben megállapított határidő alatt sem teljesíti a kötelezettségét, a pénzbírság ismételen is kiszabható.”

22/D. § (5) bekezdés 2. mondatában „A végzés ellen fellebbezésnek nincs halasztó hatálya.” foglalt törvényi rendelkezés Alaptörvény ellenes, és azt az Abt. 41.§ (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

Kérelme indokolásaként indítványozó az alábbiakat adja elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A) Előzmények

1) A Pesti Központi Kerületi Bíróság (továbbiakban: PKKB) a **42.Pk.500.231/2020/21. számú végzésével** - a PKKB 2017. június 7. napján kelt 26.P.101.326/2016/31. számú – és a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 54.Pf.637.421/2017/12. számú ítélete folytán 2018. február 5. napján jogerőre emelkedett – ítélete alapján megállapította, hogy a kérelmező és a **2006. június 12. napján született**

utónevű gyermek között a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltakat a kérelmezett felróhatóan megszegte; elrendelte 26.P.101.326/2016/31. sorszámú ítélet végrehajtását és kötelezte a kérelmezettet, hogy a 2020. június 4. napján 16 órától 19 óráig (továbbiakban: délután) esedékes elmaradt kapcsolattartást legkésőbb 2021. április 29. napjáig biztosítsa. A bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény (továbbiakban: Bpnt.) 22/C. § (3) bekezdése alapján figyelmeztette a kérelmezettet a végzésben foglalt felhívás önhibából történő nemteljesítése Bpnt. 22/D. § (2) bekezdése szerinti jogkövetkezményeire.

A 42.Pk.500.231/2020/21. számú végzés a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 51.Pkf.632.946/2021/6. számú végzése folytán – a kérelmezett tekintetében - **2021. szeptember 14. napján emelkedett jogerőre, tehát akkor, amikor a végzésben meghatározott pótlási határidő már eltelt.**

2) A kérelmező **2021. május 21. napján értesítette** a bíróságot, hogy a kérelmezett nem tett eleget a végrehajtást elrendelő végzésben foglaltaknak. A bíróság kötelező közvetítői eljárás igénybevételét rendelte el és az eljárást a közvetítői eljárás befejezéséig, de legfeljebb két hónapra felfüggesztette; majd az eljárást folytatta. Az elmaradt kapcsolattartás pótlására ez idő alatt sem került sor.

Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 42.Pk.500.177/2021. számon megindított nemperes eljárást a kerületi bíróság a 2021. július 13-án kelt 4. sorszámu végzésével felfüggesztette a kötelezően elrendelt közvetítői eljárás befejeződéséig, de legfeljebb 2 hónapra.

A nemperes eljárás felfüggesztése megszüntetését követően az eljárás 42.Pk.500.057/2022. számon folytatódott.

Kérelmezett az eljárásban az alábbi ellenkérelmet terjesztette elő:

2.1. A 2020. június 4-ei délutáni elmaradt folyamatos kapcsolattartás 2021- április 29. napjáig történő pótlása és ennek elmaradása miatt kérelmezettnek pénzbírsággal való sújtása iránti **kérelem egyrészt alaptalan, másrészt az jogszabályba ütközik.**

a) Azért alaptalan, mert a Bnpt. 22/D. §(3) bekezdése alapján a bíróságnak a (2) bekezdés a)-c) pontja alapján olyan intézkedést kell választania, amely az ügy körülményeit figyelembe véve – a kapcsolattartási kötelezettség teljesítését a leghatékonyabban tudja elősegíteni. Kérelmezett szerint ez pedig nem a pénzbírság, mert a kapcsolattartás elmaradása nem a kérelmezett felróható magatartása, önhibája következtében történt, hanem azon okból, hogy a 14. életévét betöltött gyermek akaratnyilvánításából nem kerül sor a kapcsolattartásra, az apa felróható, a gyermeket érintően tanúsított jogellenes magatartására tekintettel.

Feltehetően ezt a kérelmező és jogi képviselője is tudja.

Kérelmezett megjegyzi, hogy a kérelmező semmilyen tekintetben nem tett kísérletet a kapcsolattartás pótlásának konkrét ideje meghatározására 2021. április 29-ig. Ezért alaptalan az a felvetés, hogy a kapcsolattartás pótlásának kérelmezett nem tett eleget, mert azt kérelmező nem is kezdeményezte. A kérelmező szándéka nem a kapcsolattartás megvalósítása a gyermekével, hanem a kérelmezettnek (a nemperes eljárások foganatba tételeivel) kellemetlenség és (a pénzbírságok kiszabásának kérelmezésével) anyagi veszteség okozása.

b) Másrészt azért ütközik jogszabályba, mert az utolsó kapcsolattartási esemény időpontjához képest - 2020. június 4-től - nemhogy a 6 hónap – mint amelyre a fellebbezők a fellebbezésükben is hivatkoztak, hanem már több mint 1 év is eltelt, amelyre tekintettel – ha a kérelmezett felróhatósága a kapcsolattartás elmaradásában, illetve a 2021. május 31-ei határidő ismételt elmulasztásában megállapítható lenne – a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013.évi V. törvény (Ptk.) 4:282. § (2) bekezdése alapján – a pótlásra nem kerülhetne sor.

2.2. Továbbra is kérelmezett kéri a nemperes eljárás felfüggesztését a Bnpt. 22/E. § (1) bekezdése alapján, mivel a kapcsolattartás a 14. életévét betöltött gyermek – apa gyermekkel szemben tanúsított, nem a javát szolgáló okból keletkező - akaratnyilatkozata alapján nem került végrehajtásra,

Ennek igazolására kérelmezett csatolja a kapcsolattartás szüneteltetése iránti közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított, a Fővárosi Törvényszék előtt indított keresetlevél beadására vonatkozó visszaigazolást (Kt-2 irat), valamint a kérelmező ellen indított, a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt P. 101.134/2021. szám alatt folyamatban levő szülői felügyeleti jog megszüntetése iránti kereset kapcsán kitűzött bírósági idézést (Kt-3 irat).

Erre tekintettel a nemperes eljárás felfüggesztése a Bnpt. 22/E.§ (1) bekezdés b) pontja és (2) bekezdés b) pontja szerint kötelező, mert a kapcsolattartás megváltoztatására, korlátozására, megvonására irányuló bírósági eljárások vannak folyamatban.

A Bnpt. 22/E.§-a szerinti eljárás felfüggesztésének a Bnpt. 22/D. §-a szerinti eljárásban is helye van.

2.3. Kérelmező semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő arra, hogy a Bnpt. 22/D.§ (2) bekezdése alapján a kérelmezett önhibájából mulasztotta volna el a teljesítést, hiszen a gyermek kinyilvánította, hogy az édesapjával nem kíván elmenni, és kapcsolatot tartani. Kérelmezett Kt-4 alatt csatolja a gyermek 2020. Karácsonyára édesapjának írt levelét.

Minderre tekintettel kérelmezett másodlagosan – amennyiben az eljárás megszüntetése iránti kérelem nem vezet eredményre - kéri a kérelem elutasítását és kérelmező eljárási költségben való marasztalását.

Kérelmezett eljárási költségét 8 órai ügyvédi munka alapul vételével $[10 \times 6.000,- \text{ Ft} = 60.000,- \text{ Ft} / 2 = 30.000,- \text{ Ft} + 27 \% \text{ áfa } (8.100,- \text{ Ft}) =] 38.100,- \text{ Ft}$ összegben számítja fel, amelyre Kt-1 alatt költségjegyzéket csatol.

B) Az elsőfokú bíróság - indítvánnyal támadott - 42. Pk. 500.057/2022/7 sorszámu végzése

3) Az elsőfokú bíróság a **42.Pk.500.057/2022/7. számú 2022. május 24-ai végzésével** a kérelmezettel szemben az elmaradt folyamatos kapcsolattartás végrehajtása pótlásának elmaradása miatt **50.000,- forint**, pénzbírságot alkalmazott.

Felhívta a kérelmezettet, hogy a végrehajtást elrendelő 42.Pk.500.231/2020/21. számú végzésében meghatározott, a kapcsolattartás pótlására vonatkozó kötelezettségét **2022. július 30. napjáig** teljesítse.

Felhívja a kérelmezőt, hogy a fenti határidő eltelte után 30 napon belül a teljesítésről vagy annak elmaradásáról értesítse a bíróságot. Kötelezte a kérelmezettet 19.050 forint ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére. Rendelkezett arról, hogy a végzés elleni fellebbezésnek nincs halasztó hatálya.

4) A bíróság a végzését az alábbiakkal indokolta:

„[4] A bíróság ezt követően 42.Pk.500.177/2021/2. számú végzésében nyilatkozattételre hívta fel a kérelmezettet.

[5] A kérelmezett jogi képviselővel eljárva 3. sorszámu beadványában nyilatkozott a kérelmező értesítésére.

[6] A nyilatkozatában a kérelmezett lényegében a korábbi ügyekben beadott nyilatkozatokat adta elő, az alábbiak szerint. Erdemben elsősorban kérte az eljárás megszüntetését, mert álláspontja szerint a kérelem idő előtti volt, tekintettel arra, hogy a végrehajtást elrendelő végzés még nem volt jogerős, akkor amikor az értesítést megküldte a kérelmező. Előadta, hogy a kérelmező nem jelentkezett 2021. április 29-ig a kapcsolattartás pótlása érdekében a konkrét időpont meghatározása érdekében. Álláspontja szerint a kapcsolattartási pótlási határidő elenyészett, annak végrehajtása jogszabályba ütközik. Abban sem történt változás, hogy a gyermek a továbbiakban sem kíván találkozni az édesapjával. A kérelmezett kérte a nemperes eljárás felfüggesztését:

- Bnpt. 22/E.§ (1) a) pontjára hivatkozással, mivel a kapcsolattartás a 14. életévét betöltött gyermek – apa gyermekkel szemben tanúsított, nem a javát szolgáló okból keletkező – akaratnyilatkozata alapján nem került végrehajtásra

- folyamatban lévő polgári eljárásra (Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 5.P.101.134/2021. számú eljárás) tekintettel a Bnpt. 22/E.§ (1) b) pontja és (2) bekezdés b) pontja alapján. Csatolta továbbá a gyermek által a kérelmezőnek írt levelét, melyben a gyermek leírja, hogy ő nem akar a kérelmező apával találkozni.

A bíróság az eljárást ezt követően 42.Pk.500.177/2021/4. számú végzésével 2021. július 13. napján felfüggesztette, tekintettel arra, hogy a felek között közvetítő eljárás volt folyamatban. A bíróság az eljárás folytatását rendelte el 10. számú végzésével 2022. február 17. napján, tekintettel arra, hogy a felfüggesztés indoka Bnpt. 22/E.§ (2) bekezdés a) pontja alapján megszűnt. Ezt követően az eljárás jelen ügyszám alatt folytatódott és a bíróság felhívta a feleket a nyilatkozattételre.

[7] A bíróság először a felfüggesztés iránti kérelmeket vizsgálta, de azokat nem találta az alábbiak szerint:

A kérelmezett álláspontja szerint az eljárás felfüggesztésének azon okból van helye van, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt a felek között szülői felügyeleti jog megszüntetése iránti per van folyamatban, amennyiben pedig a kereset eredményre vezet, úgy a Ptk. 4:191. § (3) bekezdése alapján a kérelmező kapcsolattartási jogát nem gyakorolhatja.

[8] A kérelmezett kapcsolattartás felfüggesztése iránti kérelme nem alapos.

[9] A Bpnt. 22/E. § (1) bekezdése szerint, ha a kapcsolattartás a 14. életévét betöltött gyermek akaratnyilvánítása miatt hiúsul meg, a bíróság a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása iránti eljárást felfüggeszti, feltéve, ha a) a kapcsolattartásra jogosult és kötelezett - kérelemre vagy a bíróság elrendelése alapján - közvetítői eljárást vesz igénybe vagy b) a kapcsolattartásra jogosult vagy kötelezett a kapcsolattartás megváltoztatását, korlátozását vagy megvonását kéri a bíróságtól vagy a gyámhatóságtól.

[10] A Bpnt. 22/E. § (2) bekezdése szerint eljárás felfüggesztésére a) az (1) bekezdés a) pontja szerinti esetben a közvetítői eljárás befejezéséig, legfeljebb azonban a közvetítői eljárás megindulását követő két hónapig, b) az (1) bekezdés b) pontja szerinti esetben a kapcsolattartás megváltoztatására vagy megvonására irányuló eljárás befejezéséig kerül sor.

[11] A bíróság megállapította, hogy a felek között 5.P.101.134/2021 számon folyamatban lévő per tárgya szülői felügyeleti jog megszüntetése. Kapcsolattartás vonatkozásában kereseti kérelem nem került előterjesztésre, a szülői felügyeleti jog megszüntetése iránti per pedig nem azonos a Bpnt. 22/E § (1) bekezdés b) pontja szerinti kapcsolattartás megváltoztatása, korlátozása, vagy megvonása iránti eljárással. A bíróság továbbá hangsúlyozza, hogy figyelemmel a Ptk. 4:178.§ (4) bekezdésében foglaltakra, a bíróság kivételesen indokolt esetben, a gyermek érdekében azt a szülőt is feljogosíthatja a gyermekkel való kapcsolattartásra, akinek a szülői felügyeleti jogát a bíróság megszüntette, ezért a Bpnt. 22/E § (1) bekezdés b) pontja alapján az eljárás felfüggesztésének nincs helye.

[12] A közvetítői eljárás tekintetében a bíróság felfüggesztette az eljárást, majd a meghatározott idő elteltével az eljárás folytatásáról rendelkezett, így ezen kérelmezetti felfüggesztési kérelmet döntése meghozatalakor már nem kellett vizsgálnia.

[13] Azon kérelmezetti hivatkozást illetően, hogy a hat hónap elteltére figyelemmel a pótlás jogalapja a Ptk. 4:182. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel megszűnt, így a Pesti kérelmező pótlási igénye elenyészett, a bíróság álláspontja szerint az eljárás jelen szakaszában a pótlás megengedhetőségét a kérelmezett már nem vitathatja, tekintettel arra, hogy a Fővárosi Törvényszék a végrehajtást elrendelő határozatot a 51.Pkf.632.946/2021/6. számú végzésével jogerősen elbírálta.

[14] A bíróság rögzíti, hogy felfüggesztésének jelen eljárásban nincs helye, hiszen ebben a második szakaszban a bíróság kizárólag azt vizsgálja, hogy a kérelmezett a végrehajtást elrendelő végzésben foglaltakat önhibájából nem teljesítette-e. Mindezek alapján a bíróság a kérelmezett eljárás felfüggesztése iránti kérelmeit elutasította.

[15] A kérelmezett által hivatkozott „idő előttiség” tekintetében a bíróság megjegyzi, hogy a végrehajtást elrendelő végzés – az illeték és költségek kivételével – előzetesen végrehajtható a Bnpt. 22/A. § (1) bekezdésében foglaltak alapján.

[16] A bíróság ezt követően azt vizsgálta, hogy a kérelmezett esetében megállapítható-e az önhiba a kapcsolattartások elmaradása tekintetében.

[17] A kérelmezett egyik beadványában sem vitatta, hogy a fentebb megjelölt kapcsolattartás pótlása a bíróság végzésében foglalt határidőben nem valósult meg, így azt a bíróság valószínűleg fogadta el a Pp. 266. § (1) bekezdése alapján. Ezt követően a bíróság már csak azt vizsgálta, hogy megállapítható-e a kérelmezett részéről a teljesítés önhibából történő elmaradása.

[18] A kérelmezett vitatta, hogy az önhiba megállapítható lenne a részéről, de e körben az önhibát kizáró tény, körülményt nem jelölt meg, a bíróság pedig nem fogadta el azt az ismételt előadását, hogy a gyermek nem akar a továbbiakban sem találkozni az édesapjával és ezért nem állapítható meg az önhiba. A bíróság ismételten arra az álláspontra jutott, hogy a kérelmezett magatartásában változás nem következett be, nem kívánja, hogy a gyermek találkozzon a kérelmezővel, így a bíróság végzését figyelmen kívül hagyja.

Ismételten rögzíti a bíróság, hogy jelen eljárásban kizárólag azt kell vizsgálnia, hogy van-e olyan körülmény, amely alapján a végrehajtást elrendelő végzésben foglalt pótlási kötelezettség megszegése nem jelent önhibát a kérelmezett részéről. Ezt meghaladóan a kérelmezett kizárólag azon érveket adta elő a gyermek nem kíván a kérelmezővel kapcsolatot tartani, bántalmazó kérelmezői magatartás - amelyeket már a végrehajtás elrendelését megelőzően is közölt és amelyeket a bíróság a végrehajtás elrendelése során elbírált.

[19] A fentiek alapján a bíróság megállapította, hogy a kérelmezett a végrehajtást elrendelő végzésben foglaltakat a kitűzött határidő eltelte alatt önhibájából – ismételten – nem teljesítette.

[20] A kérelmező értesítését követően a bíróságnak a Bnptv. 22/D. § (2) bekezdés a-e) pontjaiban meghatározott intézkedések alapulvételével kell meghatároznia a végrehajtás módját, azzal, hogy a bíróság a végrehajtásnak azt a módját köteles elrendelni, amely – az ügy körülményeit figyelembe véve – a leghatékonyabban mozdítja elő a kötelezettség teljesítését [Bnptv. 22/D. § (3) bekezdése].

[21] A bíróság a fenti intézkedések alkalmazása során a következő körülményeket – figyelemmel a Bnptv. 22/D. § (3)-(4) bekezdésére is – mérlegelte:

A bíróság a jogkövetkezmények alkalmazása során arra a meggyőződésre jutott, hogy a kérelmezett szándékosan, folyamatosan szegül szembe a gyermek és az apa közötti kapcsolat kiépítése, a bizalom helyreállítása és a gyermeknek a szülőjével való kapcsolattartásának joggyakorlása érdekében hozott bírói döntések végrehajtásával. A felek között számtalan kapcsolattartás végrehajtásával kapcsolatos nemperes eljárás volt

folyamatban, lényegében megegyező tényállással, kizárólag az elmaradt kapcsolattartási időpontok változtak. A kérelmezett nem teszi lehetővé, hogy a kérelmező és gyermeke találkozzon, beadványaiban a gyermekre hárítja annak felelősségét, hogy miért nem tesz eleget a kérelmezett a kapcsolattartási kötelezettségének. A pénzbírság kiszabása esetén a bíróság jelen eljárásban – tekintettel arra is, hogy számtalan jogkövetkezmény alkalmazását fogyanatosította a bíróság már - az 50.000,- forint összeget találta ismételten kellő súlyúnak ahhoz, hogy a kérelmezett a végrehajtásnak – jelen eljárásban is – eleget tegyen. A mérték meghatározása során a bíróság mérlegelte azt is, hogy a kérelmezett már két éve nem tesz eleget a jogerős határozatban foglaltaknak, nem veszi tudomásul azok tartalmát és terjedelmes beadványokban ismétli ugyanazon hivatkozásokat.

[22] A bíróság a Bnptv. 22/D. § (4) bekezdésének második fordulata alapján figyelmezteti a kérelmezettet, hogy amennyiben a pénzbírságot kiszabó jelen végzésben megállapított határidő alatt sem teljesíti kötelezettségét, a pénzbírság ismételten kiszabható.

[23] A bíróság a kérelmezettet kötelezte a kérelmező ügyvédi munkadíjának megtérítésére, melynek összegét a bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3)-(4) bekezdése alapján mérlegeléssel 5 munkaórát alapul véve határozott meg. Ekként a kérelmezett 5x6000 forint fele összegét, 15.000,- Ft + ÁFA összeget köteles megfizetni a kérelmező részére.

[24] A végzés eljárás felfüggesztése iránti kérelmeket elutasító rendelkezése ellen fellebbezésnek a Pp. 365. § (1) bekezdés b) pontja alapján nincs helye.

[25] A végzés elleni fellebbezési jogot és a halasztó hatály kizártságát a Bpnt. 22/D. § (5) bekezdése biztosítja."

5) A bíróság 42.Pk.500.057/2022/7. számú végzése ellen a kérelmezett és a gyermek, mint érdekelt 8. sorszámon 2022. április 5-én fellebbezést terjesztett elő, egy beadványban, azonos tartalommal.

Kérték a Pp. 389. § útján a Pp. 380 § b) és c) pontja, vagy Pp. 381. § alapján elsődlegesen a hatályon kívül helyezést. Olyan bírósági titkár hozott végzést, aki ki volt zárva a Fővárosi Törvényszék érintettsége okán; továbbá lényeges eljárási hibával folyt le az eljárás (nem állapított meg tényállást, indokolási hiány, iratmegismerés hiányai, felfüggesztés mellőzése) valamint a 7.számú érdemi végzés a Pp. 346.§ szabályát sértő; másodlagosan kérték a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdések alapján a végzés teljes egészében megváltoztatását, a jogkövetkezmények alkalmazásának mellőzését, a kérelmező kérelmének elutasítását, az első és másodfokú eljárás költségeiben a kérelmező marasztalását.

Indokolásuk szerint az elsőfokú bíróság eljárása jogszabály sértően került lefolytatásra, a végzés jogszabálysértő rendelkezéseket tartalmaz. A tényállás hiányos, a bíróság nem tartotta be az indokolási követelményeket, a kérelmezett által csatolt bizonyítékokat nem értékelte és mérlegelte; nem adta indokát a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével kapcsolatos indokairól [Pp. 346. § (5) bekezdés]. A hiányos tényekből okszerűtlen következtetést vont le; önmagában a pótlás elmaradásából nem következtethet arra, hogy a kérelmezettet önhiba terheli. Kérelmező is tudomással bír arról, hogy a gyermek nem kíván a kérelmezővel kapcsolattartást folytatni. Meghivatkozták a gyermek 2020. Karácsonyán írt levelét és több nemperes eljárás felfüggesztését a gyermek akarata okán.

A kérelmezett kérelmét a kapcsolattartás pótlására a Ptk. 4:182. § (2) bekezdése alapján el kellett volna utasítani, mert a kifogásolt elmaradt kapcsolattartástól számított hat hónapi pótlási idő eltelt. A pótlás ideje 6 hónap elteltével elenyészett; továbbá az újabb határidő előírása is a pótlásra jogszabálysértő. A kapcsolattartás végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelmet a bíróság jogszabálysértéssel utasította el [Pp. 369. § (2) bekezdés]; továbbá az indítványozott felfüggesztéseket téves jogszabály értelmezéssel indokolta; fenntartották ezirányú kérelmeiket.

A bíróság nem vizsgálta, hogy a kérelmező a kapcsolattartások pótlására egyetlen időpontot sem bizonyított, hogy a kapcsolattartás pótlását kezdeményezte volna. A kérelmezett önhibájára az elsőfokú bíróság tévesen következtetett, mert a kérelmező egyetlen alkalmat sem javasolt a pótlás időpontjára. A kapcsolattartás elmaradása a kérelmezett önhibáját nem alapozza meg, a gyermeknek ugyanis valós tényeken alapuló véleménye és akaratnyilvánítása eredményezte azt, hogy az apjával a kapcsolatot nem kívánja folytatni. A kérelmezett bizonyítékait a bíróság nem értékelte; valósan nem vetette össze a bíróság, hogy a korábbi határozatok mit értekelték. A bíróság nem határozta meg a bizonyítási terhet, ezért megalapozatlan az indokolás; indokolását ténybeli tényekkel a bíróság nem támasztotta alá. Tisztességtelen eljárás valósult meg, mert a bíróság a tájékoztatási kötelezettségét megsértette (ügyszám közlés elmaradt, befejezés tényét nem jelezte).

A pénzbírság elleni fellebbezésnek halasztó hatálya van, a Vht. 174. § c) pontja rendelkezésére tekintettel. A bíróság jogszabálysértően mondta ki, hogy a végzés ellen a fellebbezésnek halasztó hatálya nincs, mert a Vht. 73. § c) pontja alkalmazása esetén a Vht. 221. § (1) bekezdése alapján a fellebbezésnek halasztó hatálya van.

A bíróság nem vizsgálta érdemben a kérelmezőnek a kapcsolattartási jogával való visszaélésre alapított kérelmét, amelyet a kérelmezett kifejezetten előterjesztett a gyermek jogairól szóló

1989. november 20-i New York-i Egyezményt (1991. évi LXVI. törvény) 9. cikk 3. pontjában foglaltakat, nem vette figyelembe a gyermek mindenek feletti érdekét, mely kizárja a szülő kapcsolattartáshoz való jogérvényesítését.

A kérelemről úgy döntött, hogy nem tárta a felek elé a hivatalos tudomásával kapcsolatos tényeket, ezekre a felek észrevételt tenni nem tudtak, nem végzett anyagi pervezetést.

Az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta a Bpnt. 22/D. § (2) bekezdés b) pontját, a Vht. 174. § c) pontja szerinti pénzbírság jogkövetkezményét. A körülményeket az elsőfokú bíróság nem mérlegelte, végzésében nem adott számot arról, hogy miért a pénzbírság szolgálja a kapcsolattartási határozat végrehajtását, ha a gyermek nem kíván az apával kapcsolatot tartani az apa vele szemben tanúsított elfogadhatatlan magatartása miatt; ezt a gyermek a 2020. Karácsonykor írt levelében is megírta. A bíróság megsértette a fokozatosság elvét.

Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság nem tárta fel és nem megfelelően mérlegelte a gyermek családi körülményeit, élethelyzetét, nem az ő érdekében, hanem mintegy megtorlásként alkalmazta a kapcsolattartás elmaradása miatt a gondozó szülővel szemben a pénzbírságot.

Fenntartották a hat hónapos pótlási határidők tekintetében kifejtett érveiket, sérelmezték a téves jogi álláspontot, a pénzbírság tekintetében a fellebbezés halasztó hatálya kizárását.

Hivatkoztak a BH2022. 1.szám 27. eseti döntése I. elvi megállapítása alkalmazhatóságára.

Külön kérték a perköltségben marasztalás mellőzését a törvényes, pontos felszámítás hiányában; a végzés megváltoztatását.

Kérték Bpnt. 22/D. § (5) bekezdés második mondatának megsemmisítése kezdeményezését az Alkotmánybíróságnál.

Előterjesztették a kérelmet a Fővárosi Törvényszék kizárására (fellebbezés XII. pontja; az érvek ehhez rendelten ezen fellebbezési ponton belül 1., 2., 3. pontok alatt kifejtve

3) A Fővárosi Ítéltábla a 2022. november 3-án kelt 17.Pkf.25.868/2022/2. számú végzésében a Fővárosi Törvényszéknek a fellebbezési eljárásból való kizárása iránti kérelmet elutasította.

C) Az indítvánnyal támadott – a Fővárosi Törvényszék 49. Pkf. 635.316/2022/6. sorszámu - II. fokú végzés tartalma

4) A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a **2023. február 1. napján kelt és jogerős 49.Pkf.634.237/2022/5.végzésében** az elsőfokú bíróság végzését részben megváltoztatta, pénzbírság összegét **30.000 (harmincezer) forint**ra **leszállította**, egyebekben helybenhagyta azzal a kiegészítéssel, hogy a végzés jogerőre emelkedését követően, az elsőfokon eljáró Pesti Központi Kerületi Bíróság külön intézkedéssel megkeresi a Budapest Főváros Kormányhivatala XVI. Kerületi Hivatala Gyámügyi Osztályát, hogy a család-és gyermekjóléti intézményrendszer bevonásával mozdítsa elő a kérelmezett teljesítését.

A másodfokú bíróság a gyermek – mint érdekelt – fellebbezését visszautasította.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felek a másodfokú költségüket maguk viselik.

A kérelmező jelen alkotmányjogi panasz a gyermek fellebbezésének visszautasítására nem terjed ki, ezért az indokolásból az alábbiakat emeli ki:

„[47] A kérelmezett fellebbezése részben alapos.

[48] A másodfokú bíróság elsődleges az eljárásjogi kifogásokat bírálta felül; jelentik-e ezek az érdemi döntés meghozatalának akadályát.

[49] A jelen nemperes eljárásban is irányadó Pp. 380. § b) pontja abban az esetben teszi kötelezővé az elsőfokú határozat eljárási szabálysértés miatt történő hatályon kívül helyezését és az Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, ha „az ítélet meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben törvény értelmében kizáró ok áll fenn”. A jelen eljárásban ilyen körülmény nem került megállapításra; a kizárás tárgykörében hozott elutasító döntést a Fővárosi Ítélet tábla 17.Pkf.25.868/2022/2. számú végzése.

[50] A Pp. 380. § c) pontja abban az esetben teszi kötelezővé az elsőfokú határozat eljárási szabálysértés miatt történő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, ha az olyan „orvosolhatatlan formai hiányosságban szenved, ami miatt érdemi felülbírálatra alkalmatlan”. A Fővárosi Törvényszék a hatályon kívül helyezés fentiekben említett jogszabályi feltételeinek fennállását az érdekelt által hivatkozott eljárási szabálysértéseket illetően nem találta megállapíthatónak.

[51] A kérelmezett a másodfokú bíróság által gyakorolni kért felülbírálati jogkört a végzés hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányuló fellebbezési kérelme vonatkozásában a Pp. 381. §-ra is alapította. A Pp. 381. § abban az esetben ad lehetőséget a hatályon kívül helyezésre, ha szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése, mert az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése az ügy érdemi eldöntésére kihatott, és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges vagy nem észszerű. A másodfokú bíróság a Pp. 381. § szerinti hatályon kívül helyezés szükségét sem látta indokoltnak.

[52] A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a kérelmezett részére az elsőfokú bíróság kézbesítette a bejelentést, amely ilyen módon a kérelmezett előtt ismertté vált. A bíróság a kérelmező bejelentését, az abban előadottakat vette alapul. Alaptalan érvelés, hogy az elsőfokú bíróság korábbi kötelezést adó végzése még nem emelkedett jogerőre, ezért idő előtti a jogkövetkezmény alkalmazásával kapcsolatos kérelem. Az említett végzés a fellebbezések tekintetében a halasztó hatályt kizárta; következésképpen a jogkövetkezmény alkalmazása iránti kérelem idő előttisége fogalmilag kizárt a pótlásra előírt végső határidő után benyújtott bejelentés esetén. Alaptalan hivatkozás, hogy a fellebbezés halasztó hatállyal bír a kapcsolattartás pótlására és érdemben minden bírói rendelkezésre, mely az elmaradt kapcsolattartás végrehajtása megállapítását meghaladja. Ezen rendelkezések a Bpnt. 22/A. § (1) bekezdésében meghatározott kapcsolattartásra vonatkozó határozat körébe tartozó kérdések, amelyekről a bíróságnak a kérelem alapján döntenie kell; az a kapcsolattartás végrehajtására vonatkozik, ezért a bíróság vonatkozó döntése ellen benyújtott fellebbezésnek a fellebbezésben állított körben nincs halasztó hatálya.

[53] A kérelmezett fellebbezésével ellentétben az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pp. 266. § (2) bekezdésében és a 110. § (2) bekezdésében foglaltakat. Kérelmezőnek a bejelentése felsorolta a gondozó szülőt elmarasztaló határozatokat; az eljárás iratai között fellelhető határozatok nem minősülnek a Pp. 266. § (2) bekezdés alkalmazása tekintetében olyan ténynek, adatnak, amiről a 266. § (4) bekezdése értelmében a bíróságot a felek felé tájékoztatási kötelezettség terhelné, hiszen ezen iratokat a nemperes eljárás első szakaszában a felek megismerhették.

[54] Alaptalanul sérelmezte a kérelmezett fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság nem adott helyt a kérelmezett eljárás felfüggesztésére irányuló kérelmének annak ellenére, hogy a kapcsolattartás szüneteltetése iránti kérelme tárgyában az eljárás folyamatban van. A másodfokú bíróság ezzel összefüggésben osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját; a Bpnt. 22/E. § (1) bekezdés b) pontjában rögzített feltételek egyike sem áll fenn az adott esetben, a kérelmezett kapcsolattartás szüneteltetése iránti eljárást kezdeményezett, nem pedig a kapcsolattartás megváltoztatását, korlátozását vagy megvonását kérelmezte, amely esetekben a felfüggesztésre a jogszabály említett rendelkezése lehetőséget ad.

[55] Alaptalanul indítványozta a kérelmezett a nemperes eljárás felfüggesztését arra alapítva, hogy a gyámhatóság előtt a kapcsolattartás szüneteltetése iránt és a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt a kérelmezővel szemben a gyermeknek okozott testi sértés miatt folyamatban lévő büntetőeljárás van, és ezek elbírálásától függ a jelen nemperes eljárás eldöntése. A másodfokú bíróság ezzel kapcsolatban rámutat, hogy a jelen eljárás tárgya a kapcsolattartás alapjául szolgáló határozat végrehajtásának elrendelésével kapcsolatos jogkövetkezmények alkalmazása, amely vonatkozásában nem tekinthető előkérdésnek a kérelmezett által hivatkozott gyámhatósági illetőleg büntetőeljárás elbírálása; azok eredménye esetlegesen a kapcsolattartás szabályozásának megváltoztatása vagy a szülői felügyeleti jog gyakorlásának újra rendezése iránti peres eljárás eldöntését befolyásolhatja. Ezen túlmenően az eljárások jogerős befejezésének bevárása a jelen nemperes eljárás időtartamát indokolatlanul meghosszabbítaná, ami ellentétes a nemperes eljárás minél gyorsabb lefolytatásához fűződő jogalkotói céllal és a felek, valamint a gyermek érdekeivel is.

[56] Az iratok egyértelműen tanúsítják, hogy a soron kívüli eljárás vitelében az elsőfokú bíróság a kellő körültekintéssel járt el; felhívásai, illetve a felek eljárásának értékelése nem sértett jogszabályt; az eljárás menetét érintően eljárási hiba, vagy hiányosság nem volt megállapítható. A másodfokú bíróság ezzel összefüggésben rámutat arra, hogy a Bpnt. 1. § (1) bekezdése értelmében a bírósági polgári nemperes eljárásokban – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a polgári perrendtartás szabályait a polgári nemperes eljárás sajátosságaiból eredő eltérésekkel kell alkalmazni. Ilyen sajátosságnak minősül egyebek között az, hogy a Bpnt. 22/C. § (1) bekezdése szerint a bíróság a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása iránti eljárásban soron kívül köteles eljárni. A Bpnt. e rendelkezéshez fűzött indokolása kitér arra, hogy „A gyermeki érdekek és jogok fokozott védelmi igénye úgy érvényesülhet, ha a végrehajtás elrendelésére – ha annak feltételei fennállnak – a lehető legrövidebb időn belül sor kerül.”.

[57] Minden alapot nélkülözött a kérelmezett érvelése a pótlási határidő túllépéséről, a pótlás idő-korlátainak téves értelmezéséről. Az elsőfokú bíróság ezen érvelés körében helytálló és kimerítő indokolást adott, melyet a másodfokú bíróság teljes körűen elfogadott és szükségtelennek minősítette annak tételes megismétlését.

[58] A másodfokú bíróság ezt követően a kérelemnek megfelelően a pénzbírságot kiszabó döntés anyagi jogi felülbírálatát adta meg. A fellebbezés elbírálása során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogkövetkezmények alkalmazásához szükséges

körülményeket a kellő részletességgel feltárta, a rendelkezésre álló adatokat okszerűen mérlegelte és az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával jogszerűen döntött a pénzbírság kiszabásáról. A kérelmezett fellebbezésében hivatkozott körülmények nem adnak alapot az elsőfokú bíróságnak az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott, pénzbírságot kiszabó döntése felülmérlegelésére; a pénzbírság kiszabásával a másodfokú bíróság az indokait illetően is egyetértett, azt megismételni szükségtelennek tartotta.

[59] A kérelmezett nem tette vitássá, hogy nem tett eleget a végrehajtást elrendelő végzésben foglaltaknak, az elmaradt kapcsolattartás pótlására a megadott határidőn belül nem került sor. Ebből adódóan abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy megállapítható-e a kérelmezett részéről a teljesítés önhibából történő elmaradása.

[60] Iratellenesen hivatkozott a kérelmezett fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a gyermek véleményét az apával való kapcsolattartás vonatkozásában. Az elsőfokú bíróság a végzése indokolásában visszautalt a jelen nemperes eljárás első szakaszára, amikor a gyermek elzárkózó magatartása folytán vizsgálta a kérelmezett felróhatóságát a kapcsolattartás elmaradásával összefüggésben. Éppen a gyermek kapcsolattartást elutasító magatartása miatt vizsgálta, hogy mennyiben róható fel a kérelmezettnek az eljárás tárgyát képező kapcsolattartások elmaradása. Értékelte e körben

azt, hogy a kapcsolattartást szabályozó jogerős ítéletet követően csupán néhány hónapig valósult meg a kapcsolattartás a különélő apa és a gyermek között az ítéletben foglaltak szerint.

[61] Miután a kérelmezett a jelen nemperes eljárás során is arra hivatkozott, hogy a gyermek számára a kérelmezővel való kapcsolattartás lelki, illetve fizikai sérüléssel, megrázkódtatással jár, ezért nem erőltette a kapcsolattartás megvalósulását, ezzel a kérelmezett lényegében a kapcsolattartás megváltoztatására irányuló igényét juttatja kifejezésre, ami azonban nem képezheti a tárgyat a jelen nemperes eljárásnak, hanem az a kapcsolattartás megváltoztatása, vagy a szülői felügyeleti jog gyakorlásának újra szabályozása iránti peres eljárás során érvényesíthető igény.

[62] A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a kérelmezett alappal nem hivatkozhat arra, hogy a kérelmező nem kezdeményezte az egyeztetést a pótlások időpontjai tekintetében, hiszen a pótlás a végrehajtást elrendelő végzés szerint a kérelmezett kötelezettsége, így annak teljesítése érdekében neki kell elől járnia.

[63] A kérelmezett hivatkozott a kérelmező joggal való visszaélést megvalósító magatartására. A másodfokú bíróság nyomatékosan vette alapul, hogy értelmezhetetlen az előadott érvelés, mert a külön élő szülő nem valósíthat meg joggal való visszaélést azzal a magatartásával, hogy a gyermekével kapcsolatot kíván tartani és ezzel végre akarja hajtani, illetve hajtatni a kapcsolattartással kapcsolatosan már meghozott és számára kötelezettséget előíró jogerős bírósági döntéseket; ennek érdekében kezdeményezi a kérelmezővel szemben a jogkövetkezmények alkalmazását.

[64] Alaposnak fogadta el ugyanakkor a másodfokú bíróság a kérelmezett fellebbezési érvelését a pénzbírságösszege tekintetében. Adott esetben eltúlzottnak minősíthető a kiszabott pénzbírság összege, mert egy – több óra időtartamú – elmaradt folyamatos kapcsolattartást érintett. A kiszabott pénzbírság összegének meghatározása során az elsőfokú bíróság kizárólag azt vette figyelembe, hogy a kapcsolattartás pótlására mind az eredeti esedékesség, mind az elrendelő határozatban kitűzött határidőhöz képest is már hosszabb ideje nem került sor, így látta megállapíthatónak az 50.000 forint bírság összeget. A másodfokú bíróság a figyelmen kívül hagyott szempont értékelésével ugyanakkor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a 30.000 forint bírságösszeg már a büntető és preventív szerepét betölti; a kérelmezettet a további jogsértéstől visszatarthatja, jövőben jogkövető magatartásra sarkalhatja.

[65] A másodfokú bíróság „az Egyezmény bírósági eljárásban való alkalmazása során” a fellebbezésben felhívott Kúriai Határozatok 2022.1. számában megjelent a 27. számú jogesetre figyelemmel sem látott lehetőséget a jelen tényállás mellett a jogvita lényegét érintően eltérő Egyezmény alkalmazásra; részletező érvelést a fellebbezés nem is adott.

[66] Az elsőfokú eljárásban a kérelmező a költségigényét bejelentette, annak jogszabályi alapját megjelölte, így a joghatályos költségigény tekintetében az elsőfokú bíróság a helytállóan felhívott jogszabályok alapján helyénvaló érveléssel marasztalta a kérelmezettet költségekben, mely összege tekintetében sem eltúlzott mértékű az elvégzett ügyvédi munkára figyelemmel.

[67] A másodfokú bíróság nem látta indokát jogszabályi rendelkezés tekintetében Alkotmánybírósági eljárás kezdeményezésének.

[68] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság 7. sorszámú végzését a Bpnt. 1. § (1) bekezdés és a Pp. 389. § szerint alkalmazandó Pp. 383. § (2) bekezdés alapján a részben módosított indokolással részben megváltoztatta a pénzbírság összege tekintetében, egyebekben az elsőfokú bíróság végzését helyben hagyta. A gyámhatóság megkeresésére vonatkozó jogkövetkezmény alkalmazása jogszabályi előírás, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú végzés rendelkezéseit ezzel kiegészítette.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

5) Indítványozó az elsőfokú – jogkövetkezményeket alkalmazó - végzés elleni fellebbezést, mint rendes jogorvoslatot a bírósági eljárásban kimerítette. A nemperes eljárásban a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról [...] szóló 2017. évi CXVIII. törvény (Bnp.) 2.§ g) pontja alapján felülvizsgálati eljárásnak nincs helye.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

1) Indítványozó jogi képviselője a II. fokú 49. Pkf. 634.237/2022/5. sorszámú elsőfokú végzést részben megváltoztató - végzést elektronikus úton 2023. február 10-án vette át, így a 60 napos határidő alatt az alkotmányjogi panaszát 2023. április 11-én határidőben előterjesztette.

A IV-1079-4/2023. sz. hiánypótlási irat 2023. július 31. napján érkezett indítványozó jogi képviselőjéhez, amelyre tekintettel a 30 napos határidő **2023. augusztus 30. napján** járna le.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

1) Az alkotmányjogi panasz indítványokat a PKKB 40. Pk.500.044/2022/7. sorszámú végzésben kötelezett és marasztalt, a határozattal érintett [REDACTED] kérelmezett terjesztette elő.

A jogszabály megsemmisítése iránti alkotmányjogi panasz tekintetében indítványozó közli, hogy a jogszabályt a bíróság az indítvánnyal támadott határozatokban alkalmazta.

A) Alapjogsérelem, amely bírói döntést érdemben befolyásolta a következő.

1) Indítványozó ezzel kapcsolatban hivatkozik arra, hogy az állított alapjogsérelem, amely a bírói döntést érdemben befolyásolta, valamint a felmerült alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés – mind a bírói határozatok megsemmisítése, mind pedig a jogszabályi rendelkezés megsemmisítése kapcsán - a következők:

- a) A kapcsolattartás végrehajtása iránti nemperes ügyekben a kérelmezett által állított, az apa jogszabálysértő cselekményével kapcsolatban a bíróságoknak a tényállást fel kell-e tárnia a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján (akár a bíróság által foganatosított bizonyítás útján); ha még nem született jogerős bírósági ítélet, vagy pedig az eljárás felfüggesztésének van helye;

A bíróságok nem értékelték és nem állapították meg a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján – mindezekre ügyet sem vetve – hogy az apa a gyermekkel szemben a gyermek javát nem szolgáló cselekményeket követett el, amelyre tekintettel **a 2020. június 12-től korlátozottan cselekvőképes gyermeknek alapos oka volt 2021. április 29-ig majd 2022. június 30-ig való pótlásától való elzárkózásra.** A kérelmezett indítványozó önhibája tehát a pótlás elmaradása tekintetében nem áll fenn. A kérelmező kérelmét tehát el kellett volna utasítani.

E tekintetben indítványozó hivatkozik az **Alkotmánybíróság 2022. március 29. napján kelt IV/2920/2021. sorszámú** végzésében [Egri Törvényszék 1.Pkf.50.215/2021/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasító végzés] kifejtettekre, (illetve a **3067/2021. (II.24.)AB határozatban foglaltakkal való alátámasztására**) miszerint:

„[21] Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésével összefüggésben az Alkotmánybíróság már megállapította, hogy a kapcsolattartás a különélő szülő folyamatos jelenlétét jelenti a gyermek életében. A kapcsolattartás közvetlensége, a rendszeres találkozás és a zavartalan személyes kommunikáció kiemelten fontos része a szülő-gyermek kapcsolatnak. Jellemzően ez a legintenzívebb, és hagyományosan ennek van a legnagyobb szerepe a gyermek személyiségfejlődésében, a személyes kapcsolattartás lehetősége különös jelentőséget kisebb gyermek esetén kap a kötődés kialakításában, illetve fenntartásában, az elidegenedés megakadályozásában. A szülő kapcsolattartáshoz való joga azonban nem abszolút jog, amennyiben az a gyermek legjobb érdekét szolgálja, a kapcsolattartáshoz való jog korlátozható, bizonyos esetekben ki is zárható {3067/2021. (II. 24.) AB határozat, Indoklás [28]}.

[22] Az alkotmányjogi panasz eljárás alapjául szolgáló ügyben megállapítható, hogy az eljáró bíróságok a kapcsolattartást megtagadó édesanya magatartását és a gyermek legjobb érdekét figyelembe véve, a körülményeket megfelelően értékelve hozták meg döntésüket. A Gyöngyösi Járásbíróság végzése megállapította, hogy a kapcsolattartás megakadályozására olyan okból került sor, amely az édesanyának nem felróható. Az édesanya a gyermek sérelmére elkövetett bűncselekmény gyanúja után is elsősorban olyan jogi megoldásokra törekedett, amellyel jogkövető magatartást tanúsíthat a kapcsolattartás terén. Az édesanya a kapcsolattartást csak azt követően tagadta meg, hogy a gyermekén zaklatott lelkiállapotot tapasztalt, valamint a nyomozás során beszerzett szakértői véleményből arról értesült, hogy gyermeke gyanú szerinti szexuális abúzusról szóló előadásai élményszerűek (Gyöngyösi Járásbíróság végzése, 4. oldal).[...]”

Erre tekintettel is a törvényszék jogerős – elsőfokú végzésben alkalmazott pénzbírságot, mint jogkövetkezményt továbbra is alkalmazó döntése (igaz csökkentett mértékben) – végzése Alaptörvény-ellenes.

- **b) A gyermeknek a kapcsolattartás mellőzésére vonatkozó akaratnyilatkozata az eljárásban eredményezheti-e az anyával szemben bírság kiszabását;**

A gyermekkel szemben az apának a (a kapcsolattartás során) megvalósított abúzusa (amely miatt a gyermeket a gyámhatóság védelembe vette) és az apának a sportrendezvényt követően történt bántalmazása váltotta ki a gyermeknek az apával való kapcsolattartástól elzárkózó magatartását. E tekintetben tehát a bíróság abszolút tévesen következtetett a kérelmezett önhibájára önmagában a kapcsolattartás pótlának elmaradásából.

- **c) A pénzbírság alkalmazása a gondozó indítványozó szülővel szemben a Fővárosi Törvényszék javára, mennyiben szolgálja az olyan gyermek érdekét, aki az apa magatartása miatt nem kíván az apával kapcsolatot tartani;**

A bíróságok tévesen választották meg – az indítványozó önhibája hiányában is – a kapcsolattartás pótlásának elmaradása folytán az alkalmazott jogkövetkezményeket. A pénzbírság alkalmazása nem szolgálja a gyermek mindenek feletti érdekét a kapcsolattartás

előmozdítása tekintetében sem, mert nem köszöböli ki azokat a körülményeket, amely miatt a gyermek a kapcsolattartást az édesapjával negálja.

- **d)** Alkotmányossági szempontból a jogorvoslat esetén a fellebbezés halasztó hatálya kizárása a pénzbírság tekintetében mennyiben egyeztethető össze a jogorvoslat mibenlétével, lényegével, jellemzőivel;

A kérelmezett és gyermek az indítvánnyal támadott elsőfokú végzéssel szemben előterjesztett fellebbezésében támadták a pénzbírság tekintetében a fellebbezés halasztó hatályának kizárását.

A fellebbezést a halasztó hatály kizárására vonatkozó bírói döntésnek ezen rendelkezése ellen jogszabály nem zárja ki. **Ebből következően a bíróságnak a II. fokú végzés meghozataláig a pénzbírság behajtása érdekében nem lehetett volna jogszerűen intézkedést tennie**, mert a fellebbezésre tekintettel a halasztó hatály kizárása nem érvényesülhetett, a fellebbezés folyamatban léte, és még a jogerőre emelkedés be nem állta nélkül.

Jogerőre emelkedés hiányában ezért nem volt helye a pénzbírságról szóló értesítés kiállításának, így a végrehajtás felfüggesztése a fellebbezés elbírálásáig a Pp. 129.§-a és a Vht. 49.§ (1) bekezdése alapján indokolt lett volna.

Egyébként pedig – indítványozó szerint – mivel a Bnp. 22/D.§ (2) bekezdése önálló jogi felelősségi forma, amelyről a bíróság dönt akként, hogy **a kérelmezett önhibája (mint anyagi jogi döntés) a pótlás elmaradásában megállapítható-e a körülmények vizsgálata alapján, a kiszabott pénzbírság tekintetében a jogorvoslathoz való jogot a halasztó hatály kizárása ellehetetleníti**, mert a bíróság a fellebbezés alapján a bíróság más jogkövetkezményt is alkalmazhat.

Továbbá itt utal indítványozó arra is, hogy a 22/D.§ (2) bekezdés b) pontja nem önálló szankció, hanem egy utaló jogszabályi rendelkezés a Vht. pénzbírságra vonatkozó rendelkezéseinek alkalmazására. **Így erre tekintettel a Vht. szabályai irányadók a pénzbírsággal kapcsolatos fellebbezés tekintetében**, amely esetben a halasztó hatály kizárására a pénzbírság tekintetében nem kerülhetett volna sor, mert a Vht. erről nem rendelkezik.

Ezzel összefüggésben kell felvetni azt a körülményt, hogy a Bnp. – de más törvényi rendelkezés sem – **nem határozza meg, hogy a bíróság által a nemperes eljárásban kiszabott pénzbírság mely szervnek a bevétele**. A jelenlegi jogszabályok azonban a törvényszék gazdasági hivatala (GH) hatáskörébe utalják a pénzbírság beszedését, amely, ha nem vezet eredményre, akkor a GH a Nemzeti Adó- és Vámhatóságot keresi meg az adó módjára történő behajtás végett.

Ez két alkotmányjog kérdést vet fel: Egyrészt indítványozó álláspontja szerint az **I-II. fokú bíróságnak anyagi jogi érdeke (fűződhet) a pénzbírság kiszabására a bevétel fokozása érdekében**, amely a kérelmezetten már a jogerőre emelkedés előtt behajtható; továbbá ebből az következik, hogy mivel a pénzbírság a Törvényszék bevétele, **a pártatlan eljárás követelményei nem érvényesülnek a fellebbezés elbírálása során**, mert a II. fokú bíróság olyan jogkövetkezményt bírál el, az elsőfokú bíróság által kiszabott pénzbírság esetében, amely a II. fokú bíróság bevétele. Mindezt azonban az eljárásban sem az ítéletábra, sem pedig a II. fokú bíróság nem ismerte fel, mert a II. fokú bíróság (a Fővárosi Törvényszék) kizárására az eljárásból nem került sor.

A másik alkotmányjogi kérdés az, **hogy a pénzbírság behajtása folyamata megfelel-e a tisztességes időszerű és jogorvoslattal védett Alaptörvény-beli követelménynek**.

Indítványozó szerint nem, mert a pénzbírság behajtása iránti eljárás megindulhat már a kérelmezettel szemben még azt megelőzően, hogy a II. fokú bíróság a fellebbezést elbírálta volna, és az ügyben jogerős bírói határozat született volna.

- e) Elbírálhatja-e tisztességes eljárásban a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság azt a fellebbezést, amely olyan pénzbírságot tartalmaz, amely a Fővárosi Törvényszék bevétele;

Kérelmezett indítványozó szerint a Fővárosi Törvényszék a Pesti Központi Kerületi Bíróság pénzbírságot kiszabó végzés elleni fellebbezését nem bírálhatta volna el, mert a Pp. 14.§ (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése alapján az eljárásból ki volt zárva.

Törvény vagy más jogszabály nem rendelkezik arról, hogy a Bnp. 7/A. címében foglalt eljárás során kiszabott pénzbírság az állam központosított bevétele lenne.

A Fővárosi Törvényszék érdekeltsége tehát nem zárható ki abban, hogy elsősorban pénzbírság alkalmazására kerüljön sor a Bnp. 22/D.§ (2) bekezdésében foglalt jogkövetkezmények közötti választás alapján; miközben a behajtási eljárás már az elsőfokú végzés tekintetében megkezdődik, holott a jogkövetkezmények tekintetében – éppen a fellebbezésben foglalt érvek alapján – változásra kerülhet(ne) sor.

A végrehajtás a PKKB-nak a bírósági gazdasági hivatalhoz küldött behajtási értesítésével megkezdődik. Az eljárásnak ebben a szakaszában az „ügy ura” a bíróság, ezért a fél a végrehajtás felfüggesztését nem az adóvégrehajtás szabályai szerint, hanem a Vht. alapján kérheti.

A fogva tartott személy esetében a büntetőeljárás lefolytatása, továbbá a büntetőügyekben hozott határozatok végrehajtása során a bíróságokra és egyéb szervekre háruló feladatokról szóló 9/2018. (VI.11.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 4.§ (1) bekezdés e) pontja, (2) bekezdése, (3) bekezdés b) pontja; (4) bekezdés b) pontja, (6) bekezdése az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

„3.A bírósági gazdasági hivatal feladata

„4.§ (1) A bíróságok működésével összefüggő gazdálkodási és pénzügyi teendők ellátására a törvényszék szervezetében gazdasági hivatal (a továbbiakban: GH) működik. A GH feladatkörébe tartozik:

[...]

e) a polgári ügyben eljáró bíróság által kiszabott pénzbírság, a végrehajtási eljárásban kiszabott rendbírság, alapos végrehajtási kifogás esetén a végrehajtót az állam felé terhelő befizetési kötelezettségből származó követelés, valamint a közjegyző által kiszabott pénzbírság előírása és behajtása iránti intézkedés.

(2) A GH illetékessége kiterjed arra a bíróságra, amelynek szervezetében működik, továbbá a törvényszék területén működő járásbíróságra, ügyészségre, valamint a törvényszék területén székhellyel rendelkező közjegyzőre.

(3) A GH az (1) bekezdés c), da), db) és e) pontja esetén – kivéve, ha a végrehajtási eljárásban kiszabott rendbírság behajtását a bírósági végrehajtásról szóló 1994. LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 45/A. § (5) bekezdése alapján az önálló bírósági végrehajtó végzi – a behajtás, illetve végrehajtás iránti intézkedésként az adóhatóság által foganatosítandó végrehajtási eljárásokról szóló 2017. évi CLIII. törvényben (a továbbiakban: Avt.) meghatározott végrehajtható okiratot megküldi az illetékes állami adó- és vámhatóságnak,

amelyhez csatolja a büntetést, az intézkedést, a vagyoni kényszerintézkedést, a vagyoni jogkövetkezményt megállapító, végrehajtható, illetve további jogorvoslattal nem támadható határozatot azzal, hogy

[...]

b) a polgári ügyben eljáró bíróság és a közjegyző jogerős határozatának kiadmányát küldi meg.

(4) Ha a (3) bekezdés szerinti megkeresés megküldését követően a végrehajtás alapját képező követelés

[...]

b) végrehajtását a bíróság, illetve az igazságügyért felelős miniszter felfüggesztette, elhalasztotta vagy félbeszakította, a GH mint behajtást kérő a végrehajtás szüneteltetése érdekében az erről szóló határozatot, illetve az igazságügyért felelős miniszter döntéséről szóló tájékoztatást a végrehajtási ügyszámra hivatkozással haladéktalanul megküldi az állami adó- és vámhatóságnak.

[...]

(6) Ha a (3) bekezdés szerinti megkeresés megküldését követően a végrehajtás alapját képező követelés alól a kötelezett kegyelem vagy a bűnügyi költség, illetve rendbírság elengedése okán mentesült, vagy annak mértéke megváltozott, a GH, mint behajtást kérő haladéktalanul intézkedik a végrehajtási kérelem módosítása, illetve visszavonása iránt, és az erre irányuló megkereséshez mellékeli az erről szóló határozatot, illetve az igazságügyért felelős miniszter döntését."

Az R. 90.§ (1) bekezdés b) pontja alapján a bíróságnak a polgári eljárás során kiszabott pénzbírságról szóló jogerős határozatát az illetékes bírósági gazdasági hivatalnak (a továbbiakban: GH) kell megküldenie.

Az R. 90.§ (2) bekezdése és 51.§ (1) bekezdése szerint a GH a kiszabott pénzbírság megfizetésére azzal hívja fel a megbírságot, hogy a bírságot a felhívás kézhezvételétől számított 15 napon belül fizesse be a bíróság nevére nyitott központosított beszédési számlára. Az R. 53.§ (2) bekezdése és 4.§ (3) bekezdése értelmében a GH önkéntes teljesítés hiányában a behajtás, illetve a végrehajtás iránti intézkedésként az adóhatóság által foganatosítandó végrehajtási eljárásokról szóló 2017. évi CLIII. törvényben (Avt.) meghatározott végrehajtható okiratot megküldi az illetékes állami adó- és vámhatóságnak.

Az Avt. 29.§ (1) bekezdés 9. pontja alapján a végrehajtási eljárásban végrehajtható okirat a bíróság pénzbírságról, teljesítési bírságról, rendbírságról szóló értesítése esetén a behajtást kérő megkeresése.

Az Avt. 3.§ alapján az adóhatóság által foganatosított végrehajtási eljárásban a Vht. szabályait – az Avt.-vel összhangban – az Avt., valamint az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (Air.) és az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (Art.) eltérő rendelkezése hiányában kell alkalmazni azzal, hogy a Vht. 9.§ alkalmazásának nincs helye.

Az adóvégrehajtás felfüggesztésének a kötelező és mérlegelhető eseteit az Avt. 15.§ részletesen szabályozza.

A fenti törvényi rendelkezésekből következik, hogy Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala – mint az (IM rendelet szerint is) behajtást kérő - a Fővárosi Törvényszék bevételeit hajtja be, ezért a tisztességes és pártatlan eljáráshoz való bírósági eljárást sérti, hogy a fellebbezést a Fővárosi Törvényszék bírálja (bírált) el.

A bírósági nemperes eljárásban kiszabható és behajtandó pénzbírság csak annyiban „állami követelés, hogy a Fővárosi Törvényszék állami szerv, amely a követelést behajtja és felhasználja.

Nincs olyan törvényi rendelkezés, amelyről a Bnp. alkalmazása során a bíróság által alkalmazandó pénzbírság mibenlétéről, államháztartási jellegéről, hova fordításáról stb. – mint központi költségvetést megillető bevétel tekintetében – rendelkezne!

A Fővárosi Törvényszék a fentiekre tekintettel nem pártatlan, hanem az eljárásból kizárt bírósággént vett részt a fellebbezés elbírálásában indítványozó szerint, amely sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való kérelmezettet megillető jogot.

- f) A kapcsolattartás szabályozásáról szóló jogerős ítéletben és a Ptk. 4:182.§ (2) bekezdésében foglalt kapcsolattartás pótlása meghatározott legfeljebb 6 hónapos pótlási határidő, milyen törvényi és alkotmányossági elvek alapján „írható át” és hosszabbítható meg nemperes eljárásban a bíróság részéről.

fa) A Ptk. 4: 182.§ (2) bekezdése az alábbiakat tartalmazza:

4:182. § [Tájékoztatási kötelezettség; az elmaradt kapcsolattartás pótlása]

(1) A kapcsolattartást akadályozó körülményekről a felek késedelem nélkül kötelesek tájékoztatni egymást.

(2) A jogosultnak fel nem róható okból elmaradt kapcsolattartást a legközelebbi megfelelő időpontban, de legkésőbb hat hónapon belül pótolni kell.

Indítványozó szerint a kapcsolattartás elmaradása időpontjától számított 6 hónapon túli időben pótlást a fél nem kérhet és a bíróság pótlást nem rendelhet el.

Ennek azon indokból van kiemelt jelentősége, mert a jogosult időközben is kapcsolattartást is valósíthat meg, a jogerős – kapcsolattartást szabályozó - határozatban foglaltak szerint.

Indítványozó szerint a Ptk. 4:182.§ (2) bekezdésében foglalt 6 hónapi végső határnap olyan jogvesztő határidő, amelyen a bíróság nem terjeszkedhet túl a kapcsolattartás pótlásának előírásával.

Erre indítványozó szerint – értelemszerűen – az Új Ptk. Tanácsadó Testületnek a Ptk. 6:223.§ (2) bekezdésének értelmezéséhez adott állásfoglalásából lehet következtetni. E szerint:

„A Ptk. 6:223.§ (2) bekezdésében az elővásárlási jog megsértésével kötött szerződés relatív hatálytalanságával kapcsolatos igény érvényesítésére előírt három éves objektív határidő jogvesztő természetű. Annak lejártával a jogosult akkor sem kérheti az elővásárlási jog megsértésével kötött szerződés hatálytalanságnak a megállapítását, ha ezt addig menthető okból nem tette.

A Ptk. 6:223. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés az elővásárlási jog gyakorlására harminc napos szubjektív és hároméves objektív határidőt határoz meg. A Ptk. 6:21.§-ában foglalt rendelkezés szerint, a jogosultság gyakorlására és követelés érvényesítésére jogszabályban előírt határidő eltelte jogvesztéssel akkor jár, ha ezt jogszabály kifejezetten így rendeli. Ha a határidő nem jogvesztő, arra az elévülés szabályait kell alkalmazni. A két szabály egybevetése alapján megállapítható, hogy a Ptk. 6:223.§ (2) bekezdésében foglalt harminc napos szubjektív határidőre a jogvesztést kimondó szabály hiányában az elévülés

szabályait kell alkalmazni. A Ptk. 6.223.§ (2) bekezdésében foglalt hároméves objektív határidő kapcsán sem mond ki jogvesztést a jogszabály, azonban a norma szövegéből, amely szerint a hatálytalanságból eredő igényeket a jogosult a szerződéskötéstől számított három év elteltével nem érvényesítheti, egyértelműen következik a jogérvényesítés kizártsága a határidő eltelte után. A Tanácsadó Testület egységes álláspontja szerint ezért a Ptk. 6.223.§ (2) bekezdésében foglalt hároméves objektív határidőt akkor is jogvesztőnek kell tekinteni, ha ezt a jogszabály kifejezetten nem mondja ki.”

Indítványozó szerint tehát ezekben az esetekben, amikor már a jogkövetkezmény bejelentése iránti időben, illetve a határozat meghozatala idején a kapcsolattartás elmulasztásához képest a 6 hónapi idő eltelt, a kérelmező – pénzbírság kiszabása iránti - kérelmét a bíróságnak el kellett volna utasítania.

Kérelmező kérelmére a kerületi bíróság a 42.Pk.500.231/2020/21. sorszámú végzésével a 2020. június 4-ei délutáni elmaradt folyamatos kapcsolattartás végrehajtását rendelte el, és elrendelte annak legkésőbbi 2021. április 29-ei időpontjával való pótlását. Ez a végzés 2021. szeptember 14. napján emelkedett jogerőre.

A gyermek az édesapjával nem kívánt a kapcsolattartásra elmenni, így a kerületi bíróság 42.Pk.500.057/2022/7. számú végzésével a kérelmezettel szemben a hétköznapi délutáni kapcsolattartás pótlásának elmulasztása miatt 50.000,- Ft pénzbírságot alkalmazott, újabb – 2022. június 30-ai - pótlási határidő előírása mellett.

A kérelmező pénzbírság kiszabása és ismételt póthatáridő megállapítása iránti kérelmét a 2021. május 21-én érkezett beadványában terjesztette elő a pénzbírság, mint jogkövetkezmény alkalmazása iránt az indítványozó kérelmezettel szemben.

Megjegyzendő: a kapcsolattartás végrehajtását elrendelő 42. Pk.500.231/2020/21. sorszámú végzés is már – jogszabálysértő módon és alaptörvény-ellenesen - még a Ptk. 4:182.§ (2) bekezdésében foglalt 6 hónapos határidő lejártá utáni időként rögzítette - 2021. április 29. napját, mivel a 6 hónapos pótlási határidő 2020. december 4-én véglegesen eltelt. Így az indítvánnyal támadott bírósági határozatokban megjelölt újabb 2022. június 30-ai pótlási határidő bíróságok által történő jogerős előírása Alaptörvény-ellenes, mert meghaladta már 2 évet is!

Indítványozó álláspontja szerint a Ptk. 4:182. § (2) bekezdése szerint 6 hónap eltelte után a bírósághoz sem bejelentésre – jelen alkotmányjogi panasszal támadott végzés tekintetében, sem pedig a bíróság által jogkövetkezmény lefolytatása iránti eljárás hivatalból való lefolytatására nem kerülhetett volna sor. Erre tekintettel a bíróság eljárása és a hozott határozat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés és (7) bekezdés szerinti alaptörvényi rendelkezésekbe ütközik, mert a bíróságok a kötelező törvényi szabályt nem vették figyelembe.

A Ptk. 4:182.§ (2) bekezdése szerinti törvényi rendelkezésből az következik, hogy

- a pótlásra akkor van törvényes lehetőség, ha a jogosultnak – jelen esetben kérelmezőnek - a kapcsolattartás elmaradása nem volt felróható;
- az elmaradt kapcsolattartást a legközelebbi megfelelő időpontban kell pótolni;
- a pótlásra legkésőbb – az elmaradt kapcsolatartás idejétől számított - hathónapon belül kerülhet sor.

Mindezekre a körülményekre tekintettel contra legem jogalkalmazás történt a bíróságok részéről, mert az alkotmányjogi panasszal támadott határozat egyik fenti feltételnek sem felelt meg, mert

- a kérelmező apa magatartása a gyermekkel szemben elkövetett abúzus és bántalmazás tekintetében – felróható volt, amely miatt a gyermek az apával a kapcsolattartás nem kívánta pótolni;

- a kérelmező apa nem kísérelte meg a pótlást a legközelebbi időpontban, illetve nem egyeztetett erre vonatkozóan a kérelmezettel, hanem kívárta a pótlásra legkésőbbi időpontot, és mivel pótlásra nem került sor; a kérelmezettel szemben (kizárólag) pénzbírság kiszabása iránt terjesztett elő kérelme;

- a bíróságok a legkésőbbi végső (jogvesztő) határidőn a 2020. december 4-ei-ei pótlási határidő meghatározásával túl terjeszkedtek

fb) Az Alkotmánybíróság a fentiekkel kapcsolatban a 14/2023. (VII.24.) AB határozatában alkotmányos követelményt állapított meg, amely az Abtv. 46. § (3) bekezdése alapján – amely az Alaptörvény szabályozásából eredő és az Alaptörvény rendelkezéseit érvényre juttató, a bírósági eljárásban alkalmazandó jogszabály alkalmazásának meg kell felelnie.

Az alkotmányos követelmény a bíróság előtti eljárásban a bíróságok számára kötelező; azaz tulajdonképpen a bíróságok előtti jogegységi határozat jellegének megfelelően mintegy „alkotmányegységi határozatnak” tekintendő.

A határozat a következő:

1. Az Alkotmánybíróság megállapítja: az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdéséből és XVI. cikk (1) bekezdéséből következő alkotmányos követelmény, hogy a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény 22/C. § (2) bekezdés b) pontja alapján a bíróság minden olyan esetben rendelkezhet az elmaradt kapcsolattartás pótlásáról, amikor az elmaradt kapcsolattartás végrehajtását elrendelő végzés meghozatalának feltételei teljesülnek; az elmaradt kapcsolattartás pótlására a bíróság végzésének meghozatalától számított legkésőbb hat hónapon belül, a legközelebbi megfelelő időpontban kerülhet sor.

2. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a Budapest Környéki Törvényszék 6.Pkf.51.643/2022/4. számú végzése alaptörvény-ellenes, ezért azt megsemmisíti.

Az Alkotmánybíróság elrendeli e határozatának a Magyar Közlönyben történő közzétételét.

fc) Indítványozó kérelmező azonban a jelen ügyben az alkotmányos követelményt egyrészt nem tartja alkalmazhatónak, ezért kéri a 14/2023. (VII.24.) AB határozatnak az alkotmánybírósági eljárás során történő alkalmazása mellőzését; másrészt – mint ahogy az Alkotmánybíróság számára az Abtv. 46.§ (3) bekezdése ezt lehetővé teszi bármelyik Alkotmánybíróság hatáskörei gyakorlása során folytatott eljárásban - indítványozó kéri az alkotmányos követelmény megváltoztatását.

Az indítványozó a fentieket az alábbi tényekkel és érvekkel támasztja alá.

fca) Az Alkotmánybíróság a határozatában nemcsak a hivatkozott Bnp. 22/C.§ (2) bekezdés b) pontját értelmezte alkotmányossági szempontból, hanem a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 4:182.§ (2) bekezdését is;

azonban ezt jogszabályi rendelkezést az Alkotmánybíróság nem jelölte meg a határozata rendelkező részében.

feb) A Bnp. 22/C. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt 6 hónapi határidő nem – az alkotmányos követelményre vonatkozó AB-határozat indokolásában foglalt „új eljárási határidő”, nem áll fenn, hanem az anyagi jogi (jogvesztő) törvényi rendelkezés megismétlése a Bnp.-ben.

fcc) A Bnp. 22/C. § (2) bekezdés b) pontját a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény, valamint az egyes törvényeknek az egyfokú járási hivatali eljárások megteremtésével összefüggő módosításáról szóló 2019. évi CXXVII. törvény módosításáról szóló 2020. évi I. törvény iktatta be, amely törvény 2020. március 1-jén lépett hatályba. A törvény 2020. február 26-án került kihirdetésre.

A törvényjavaslat közzétett indokolása nem említi, hogy a Bnp. célja a Ptk. 4:182. § (2) bekezdésében foglalt kapcsolattartási határidő végső időpontjának meghosszabbítása lett volna a bírósági eljárásban foglalt „új eljárási határidő” beiktatásával, és a 6 hónapi pótlási határidőnek a bíróság elsőfokú határozata meghozatalától kellene számítani.

fed) A szabályozott kapcsolattartás esetében az elmaradt kapcsolattartást követően esedékessé váló kapcsolattartási idők is a kapcsolattartásra a szülők részére rendelkezésre állnak. A jogalkotó ezért alkotta meg Ptk. 4:182. § (2) bekezdésében foglalt pótlás idejeként az elmulasztott kapcsolattartástól számított legkésőbb 6 hónapon belüli pótlás idejét.

A legfeljebb 6 hónapos időtartam (figyelemmel arra, hogy a nemperes eljárásban az ítélezési szünet a Polgár perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 148. § (1)-(4) bekezdésében foglalt rendelkezésekre tekintettel nem érvényesül) kellő időt biztosít arra, hogy a tisztességes bírósági eljárást a bíróság kellő időtartam alatt a nemperes eljárásban lefolytathatja.

Természetesen a jogosult részéről is elvárható, hogy a kapcsolattartás végrehajtása iránti kérelmét ne a 30. napon nyújtsa be a bírósághoz, amikor már korábban ismert volna előtte, hogy a kapcsolattartás elmaradása a kérelmezett magatartásának következménye.

A bírósági eljárás esetleges késedelme jogkövetkezményeinek (a 6 hónapos pótlási határidőből a kapcsolattartás pótlásának kifutása okából a pótlás mellőzése) - feloldása érdekében meglátásom szerint nem lehet alkotmányos követelménnyel a Törvényhozó által megállapított anyagi jogszabálytól eltérni.

Véleményem szerint az AB határozat [24] bekezdésében foglalt indokolás alátámasztja, hogy a II. fokú bíróság jogszerű határozatot hozott az alkotmányjogi panaszra okot adó ügyben.

„A Budapest Környéki Törvényszék 6.Pkf.51.643/2022/4. számú végzésében arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmezett édesanya a 2022. február 11. napjától esedékes folyamatos hétvégi kapcsolattartás tekintetében neki felróhatóan meghiúsította a gyermekkel való zavartalan kapcsolattartást (Budapest Környéki Törvényszék végzése, 7. oldal). A Budapest Környéki Törvényszék ugyanakkor úgy vélte, hogy a Ptk. 4:182. § (2) bekezdése szerint a kapcsolattartás pótlására a kapcsolattartás elmaradásától számított hat hónapon belül van lehetőség, a Bnp. 22/C. § (2) bekezdés b) pontja pedig erre a határidőre utal vissza, melyen túlmenően az elmaradt kapcsolattartás még akkor sem pótolható, ha egyébként a kapcsolattartás pótlásának feltételei a kötelezett felróható magatartása miatt fennállna. Azáltal pedig, hogy az alkotmányjogi panaszra okot adó ügyben a 2022. február 11. napjától esedékes kapcsolattartás időpontjához képest a Budapest Környéki Törvényszék a döntését hat hónapon túl hozta meg, ezért a Bnp. 22/C. § (2) bekezdés b) pontja szerinti jogkövetkezmény, nevezetesen az elmaradt kapcsolattartás pótlásának elrendelése, immáron nem alkalmazható.”

fce) Végezetül megjegyzem, hogy a Ptk. 4:182. § (2) bekezdésében a Törvényhozó alanyt nem határozott meg.

Tehát nem lehet alappal arra következtetni, hogy a 6 hónapos határidő a kötelezett számára biztosított. A pótlás ugyanis nem a kötelezett eljárási cselekménye, hanem a szülőké és a gyermeké. A Ptk. rendelkezésének nyelvtani értelmezéséből kizárólag arra lehet következtetni, hogy a pótlás legvégső határidője a szabályozás tárgya, amelyet az elmulasztott kapcsolattartástól kötelező számítani.

- g) A bíróságok a kérelmezett kérelmére nem vizsgálták az apa kapcsolattartás pótlására vonatkozó kérelmének a joggal való visszaélést kiváltó jellegét.

A kérelmező az eljárásban tipikusan joggal való visszaélést megvalósító módon terjesztett elő jogkövetkezmény alkalmazása iránti bejelentést.

Valamennyi esetben a kérelmezővel szemben pénzbírság kiszabását indítványozta, és nem a gyermekkel való kapcsolattartás valamilyen formáját jelentő bírósági intézkedést kezdeményezett {Pl. Bnp. 22/D.§ (2) bekezdés a) pontja [Gyámhatóság megkeresése a (pl. felügyelt) kapcsolattartás előmozdítása iránt]; (2) bekezdés c) pontja [Gyermek rendőrség közreműködésével történő átadása]}

A joggal való visszaélést támasztja alá a kérelmező azon magatartása is, hogy 2021. II. félévétől kezdődően a gyermekkel való folyamatos kapcsolattartás tekintetében kísérletet sem tett, hanem a 2020. március 1-je után kezdeményezett eljárás alapján elrendelt kapcsolattartás végrehajtása iránti ügyekben bejelentette a pótlás végső határ idejének elmulasztását és a kérelmezettel szemben erre tekintettel pénzbírság kiszabását indítványozta.

h) Indítványozó álláspontja szerint Alaptörvény-ellenes a gyámhatóság megkeresésének előírása a II.fokú bíróság határozatában, de ennek a Bnp. 22/D.§ (2) bekezdés a) pontja szerinti – a 2022. december 31-ig hatályban levő, és azt követően hatályba lépett - tartalmi szabályozásai is. Az Alaptörvény-ellenességet egyrészt az okozza, hogy erre vonatkozó fellebbezés hiányában álláspontom szerint a jogkövetkezményeket nem lehetett volna kérelmezettel szemben „gyarapítani”, és hivatalból a gyámhatóság megkeresését elrendelni; másrészt ha a II. fokú bíróság álláspontja szerint – erre vonatkozó fellebbezés nélkül is – fennáll további jogkövetkezmények hivatalból történő alkalmazása, akkor nem a helyes jogkövetkezményt alkalmazta a II. fokú bíróság: hiszen a II. fokú végzés 2023. február 1-jén kelt.

A Bnp. 22/D.§ (2) bekezdés a) pontja értelmében:

„(2) A teljesítés önhibából történő elmaradása esetén a bíróság

a) megkeresi a gyámhatóságot, hogy a család- és gyermekjóléti intézményrendszer bevonásával mozdítsa elő a kérelmezett teljesítését.”

2023. január 1-jétől a fenti törvényszöveg a 2022. évi LV. törvény 150.§-a szerint az alábbiak szerint módosult:

„[...] ρ) megkeresi a gyámhatóságot a gyermek védelmében szükséges intézkedések megtétele érdekében”

A II. fokú bíróság részben megváltoztató határozata **2023. február 1-jén** kelt, az új módosított törvényi rendelkezés hatálya lépését követően. **Átmeneti szabályozás hiányában, a II. fokú végzés meghozatalánál is alkalmazni kellett volna a fellebbezés elbírálása során a módosító rendelkezést, mert a kérelmezett az egész elsőfokú határozatot támadta a fellebbezésében.**

A gyámhatóság ugyanis közigazgatási hatóság, amelyre tekintettel a Bnp. a bíróságot hatalmazta fel Bnp. 22/D.§ (2) bekezdés a) pontja alapján közigazgatási eljárás kezdeményezésének jogával. Ebből következik, **hogy ezen eljárást – a bíróság megkeresésére – a gyámhatóság hivatalból indítja meg. A 2022. december 31-ig hatályos törvényi rendelkezés azonban nem határozta meg, hogy a gyámhatóságnak a bíróság megkeresése alapján milyen gyámhatósági eljárást kell hivatalból indítania.**

Az eredeti és a módosító szabályozás is - indítványozó szerint - Alaptörvény-ellenes, mert nem ad eligazítást arról, hogy a 2022. december 31-e előtt a bíróság megkeresése alapján a gyámhatóság milyen eljárást köteles indítani a bírói határozatban a Bnp 22/D. § (2) bekezdés a) pontja alapján – a teljesítés önhibából történő elmaradására tekintettel – a kérelmezett szülővel szemben (megjegyzendő a bíróság megkeresésével kapcsolatban a sem Gyvt. sem pedig a Gyer nem tartalmaz rendelkezést).

A 2023. január 1-jei szabályozás sem veszi figyelembe, hogy a **gyermekkel kapcsolatban történt-e a bíróság határozata meghozatala előtt már a gyámhatóságnál a gyermek védelembe vétele iránti eljárás, született-e ezzel kapcsolatban a gyermek védelembe vételéről határozat, annak felülvizsgálata alapján folyamatban van-e eljárás.**

Ha ugyanis ezek a tények fenállnak, teljesen szükségtelen egyrészt a bíróság számára ezen határozat meghozatalát előírni, továbbá akár a gyámhatóságot, akár a feleket és gyermeket további hivatalból indított gyámhatósági eljárásnak a bíróság által történő szükségtelen előidézésével „terhelni”.

Éppen ezért a tényállás feltárásával a II. fokú bíróságnak a gyámhatóság megkeresését – mint jogkövetkezményt – mellőzni lett volna szükséges, mert a kérelmezettel szemben a gyermek védelembevételére kapcsán jelenleg két védelembe vétel felülvizsgálata iránti eljárás is folyamatban van (mindkettő a Fővárosi Törvényszék, mint közigazgatási bíróság előtt, jelenleg bírósági ügyszakban).

Mindezekre tekintettel indítványozó szerint a Bnp. 22/D.§ (2) bekezdés a) pontjában foglalt jogi szabályozás ilyen formán való fenntartása szükségtelen és indokolatlan. **Feltehetően a kapcsolattartás végrehajtása, illetve jogkövetkezményeinek alkalmazása nem azért került bírósági hatáskörbe, hogy utána a bíróság a végrehajtás érdekében - hivatalos eljárás indítása végett – a gyámhatóságot megkeresse, majd ebben az esetben végül a felek közötti jogvita a közigazgatási bíróság előtt érhesen végett: hiszen a gyermek mindennek felett álló érdeke nem eredményezheti „ilyen hosszú eljárás” lefolytatását.**

2) A bírósági határozatok tekintetében előterjesztett fenti alapjogi sérelmeket az indítvánnyal megsemmisíteni támadott jogszabályi rendelkezés elleni érvként is indítványozó fenntartja.

Hasonlóan a jogszabályi rendelkezéssel szemben, az Alaptörvény rendelkezéseire vonatkozó hivatkozást is indítványozó fenntartja, egységesen a bírói határozat megsemmisítéseként hivatkozott jogalappal azonosan.

A jogszabályi rendelkezés megsemmisítése is azon okból indokolt, mert a Bnp. egyáltalán nem veszi figyelembe a 14. életévét betöltött gyermeknek a Ptk. rendelkezésében foglalt kapcsolattartáshoz való jogát (!), és a gyermekek védelméről szóló törvényben, és a nemzetközi egyezményekben biztosított jogait sem.

A korlátozottan cselekvőképes perbeli jogállással rendelkező gyermek akaratnyilatkozata alapján az apával való kapcsolattartástól való elzárkózása – ha erre a gyermeknek alapos oka van (különösen, ha ez a gyermek valamely jogát vagy érdekét sérti) – nem eredményezheti az anyának – azaz kérelmezettnek – az önhibája megállapítását, és ebből következően pénzbírsággal való szankcionálását és a gyámhatóság előtti eljárásnak a bíróság által történő kezdeményezését.

a) A bírósági határozatok meghozatalával alapjogsérelem érte indítványozót, az alábbi ebből keletkezett körülmények miatt.

aa) A Ptk. 4:178. § (1) bekezdése a gyermeknek kapcsolattartáshoz való jogát állapítja meg, és nem kötelezettségét.

A Ptk. 4:182.§ (2) bekezdése csak a jogosultnak fel nem róható okból elmaradt kapcsolattartás végrehajtására (pótlására) ad lehetőséget, azonban jelen esetben a kapcsolattartás elmaradása a jogosult apa magatartására visszavezethető okból történt, amelyet a bírósági végzések sem a tényállás tekintetében, sem a gyermeket megillető jogok biztosítása érdekében nem vizsgáltak.

A jogkövetkezmények alkalmazása erre tekintettel a kérelmezett indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát, és tulajdonhoz való (vagyon) jogait súlyosan sértette.

ab) Az eljárás I-II. fokú bíróság nem végezte el az Alaptörvény 28. cikkében foglalt alkotmányossági tesztet a döntése – kérelmező felróhatóságának megállapításához szükséges tényállás megállapítása, a felróhatóság kimondása, az indítványozó önhibája megállapításának mellőzése, a jogkövetkezmények megállapításának mellőzése, illetve a jogkövetkezmények tekintetében a megfelelő jogkövetkezmény kiválasztása és arányosításának elvégzése tekintetében (Lásd az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdését és Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését.).

Sem az I. fokú, sem a II. fokú bíróság végzése nem tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a kérelmezett által az apával szemben felhozott bizonyítékok alapján az indítványozó kérelmezett felróhatósága a kapcsolattartás elmaradásában miért állapítható meg. Az indokolási kötelezettség teljesítése a tisztességes bírósági eljárásnak az alapját képezi. Ennek hiányosságai, illetve mellőzése alapján az eljárás a tisztességes eljárás követelményének nem felel meg.

Indítványozó úgy véli, hogy a csatolt bizonyítékok ellenére a bíróságok mivel nem tárták fel a gyermek mindenképp felett álló érdekét, azzal kapcsolatban, hogy az apával a kapcsolattartás számára nem szolgálja a gyermek javát, a tisztességes bírósági eljárás nem került betartásra.

A kérelmezett hatékony jogorvoslathoz való jogát ez a körülmény is nyomatékosan alátámasztja.

b) Az alapjogi érvelés során indítványozó hivatkozik azokra a nemzetközi szerződésekben, illetve uniós jogban az államra kötelezettséget jelentő rendelkezésekre, amely a gyermek jogait biztosítják: **ez a New Yorki Egyezmény és az Európai Unió Alapjogi Chartája**. Indítványozó szerint a gyermekek jogairól szóló magyar törvény is kellő kompetenciát jelentene a bíróságok számára a kapcsolattartás végrehajthatósága körében a gyermek érdekének és jogainak védelmére, de sajnos az indítvánnyal támadott határozatban ez nem történt meg.

ba) A gyermekek jogairól szóló 1989. november 20-án kelt, New Yorkban kötött – az 1991. évi LXIV. törvénnyel kihirdetett – Egyezmény bevezető rendelkezéseinek figyelembe vétele szükségességére történő felhívással, érdekelt indítványozó hivatkozik az Egyezmény alábbi rendelkezéseire:

„2. Cikk

1. Az Egyezményben részes államok tiszteletben tartják és biztosítják a joghatóságuk alá tartozó gyermekek számára az Egyezményben lefektetett jogokat minden megkülönböztetés, nevezetesen a gyermeknek vagy szüleinek, vagy törvényes képviselőjének faja, színe, neme, nyelve, vallása, politikai vagy más véleménye, nemzeti, nemzetiségi vagy társadalmi származása, vagyoni helyzete, cselekvőképtelensége, születési vagy egyéb helyzete szerinti különbségtétel nélkül.

3. Cikk

1. A szociális védelem köz- és magánintézményei, a bíróságok, a közigazgatási hatóságok és a törvényhozó szervek minden, a gyermeket érintő döntésükben a gyermek mindenképp felett álló érdekét veszik figyelembe elsősorban.

9. Cikk

3. Az Egyezményben részes államok tiszteletben tartják a mindkét szülőjétől vagy ezek egyikétől külön élő gyermeknek azt a jogát, hogy személyes kapcsolatot és közvetlen érintkezést tarthasson fenn mindkét szülőjével, kivéve, ha ez a gyermek mindenképp felett álló érdekével ellenkezik.

12. Cikk

1. Az Egyezményben részes államok az ítélőképessége birtokában lévő gyermek számára biztosítják azt a jogot, hogy minden őt érdeklő kérdésben szabadon kinyilváníthassa véleményét, a gyermek véleményét, figyelemmel korára és érettségi fokára, kellően tekintetbe kell venni.

2. Ebből a célból nevezetesen lehetőséget kell adni a gyermeknek arra, hogy bármely olyan bírói vagy közigazgatási eljárásban, amelyben érdekelt, közvetlenül vagy képviselője, illetőleg arra alkalmas szerv útján, a hazai jogszabályokban foglalt eljárási szabályoknak megfelelően meghallgassák.

19. Cikk

1. Az Egyezményben részes államok megtesznek minden arra alkalmas, törvényhozási, közigazgatási, szociális és nevelési intézkedést, hogy megvédjék a gyermeket az erőszak, a támadás, a fizikai és lelki durvaság, az elhagyás vagy az elhanyagolás, a rossz bánásmód

vagy a kizsákmányolás — ideértve a nemi erőszakot is — bármilyen formájától mindaddig, amíg szüleinek vagy valamelyik szülőjének, illetőleg törvényes képviselőjének vagy képviselőinek, vagy bármely más olyan személynek, akinél elhelyezték, felügyelete alatt áll.

A fentiekben foglalt védelmi intézkedések szükség szerint olyan hatékony eljárásokat foglalnak magukban, amelyek a gyermek és gondviselői számára szükséges szociális programok létrehozását teszik lehetővé, továbbá a fentebb leírt rossz bánásmód eseteiben hozzájárulnak a cselekmény felismeréséhez, bejelentéséhez, a jelentés illetékes helyre juttatásához, vizsgálatához, kezeléséhez és az esetek figyelemmel kíséréséhez; szükség szerint magukban foglalják a bírói beavatkozással kapcsolatos eljárást is.”

baa) Indítványozó jogi álláspontja szerint a New Yorki Egyezmény fenti rendelkezései is alátámasztják azt, hogy gyermek tekintetében a gondozó szülőt a külön élő apa tekintetében – a gyermeknek a kapcsolattartást alapos okból mellőző magatartására tekintettel – a gyermek mindenek felett álló érdeke az, hogy a kapcsolattartás tekintetében az anyát kötelező bírói határozat tekintetében:

- **baaa)** A bíróságnak kifejezetten vizsgálnia kell az eljárása során, és ezzel kapcsolatos tényeket kell megállapítani arra vonatkozóan, hogy a kapcsolattartás során a gyermek védelme szükséges-e az erőszak, a fizikai és lelki durvaság, tekintetében. Nem lehet tehát mellőzni a kérelmezett által ezzel kapcsolatban benyújtott bizonyítékokat a tényállás megállapítása tekintetében, hanem azokat értékelni kell és indokát kell adni, hogy azok mellőzésére miért került sor. A büntető eljárás befejezésének hiányában is a bíróságnak ezen eljárásban keletkezett közokirati bizonyítékokat (tanúk vallomása, sértett nyilatkozata, büntető eljárás résztvevőinek előadása, nyilatkozata) figyelembe kell vennie, és értékelnie szükséges. Jelen esetben azonban az I-II. fokú végzés ilyen indokolást nem tartalmaz. [19. cikk.]

- **baab)** A korlátozottan cselekvőképes gyermeknek az eljárásban való részvétele kötelező, a meghallgatása és a nyilatkozatának a figyelembevétele mellőzhetetlen. [12. cikk] A gyermeknek az eljárásban való részvételét azonban sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezési eljárásban a bíróságok nem biztosították, nem követelték meg a kérelmező a 14. életévét betöltött gyermeket az eljárásba bevonja, e nélkül bírálták el a kérelmező kérelmét.

- **baac)** A kapcsolattartás végrehajtásnak elrendeléséből nem következik a kapcsolattartás pótlásának elmulasztása esetében a kérelmezett önhibája. A kapcsolattartás a gyermek érdekével szemben nem kényszeríthető ki, és annak elrendeléséről újabb pótlási határidő megállapításával a bíróság nem dönthet, mert az indítványozó szerint Alaptörvény ellenes, mert sérti a New Yorki Egyezményt [9. cikk 3. pontja]. A kérelmezett ezért támadja alkotmányjogi panasszal a Bnp. 22/D. § (3) bekezdés első mondatát, mert az a New Yorki Egyezménybe ütközik, hiszen nem a gyermek mindenek felett álló érdeke figyelembe vételétől teszi függővé a végrehajtás elrendelésének módját.

Indítványozó hivatkozik a Kúriának az Egyezmény közvetlen kötelező alkalmazása tekintetében a **Kúriai Határozatok 2022/1. számában 27. sorszámú eseti döntés I. pontjában kifejtett (precedensértékű) elvi jogalkalmazási iránymutatására.**

A II. fokú bíróságnak hivatalból ezt az iránymutatást alkalmaznia kellett volna, amelyre nem került sor, amely sérti az Alaptörvény 28. cikkét és a Pp. 346.§ (5) bekezdését.

bb) Az indítványozó és a gyermek is az Európai Unió polgára. Az Európai Unió Alapjogi Chartája (2016/C 202/02) (továbbiakban: Charta) biztosítja a gyermek számára a gyermeki jogokat és a jogorvoslati jogot.

bba) A Charta az III. cím „Egyenlőség” részben a 24. cikk szabályozza „A gyermekek jogait”, amely a következő rendelkezést tartalmazza:

24. Cikk

A gyermekek jogai

(1) A gyermekeknek joguk van a jólétükhöz szükséges védelemhez és gondoskodáshoz. A gyermekek véleményüket szabadon kifejezhetik. Az őket érintő ügyekben véleményüket életkoruknak és érettségüknek megfelelően figyelembe kell venni.

(2) A hatóságok és a magánintézmények gyermekekkel kapcsolatos tevékenységében a gyermek mindenek fölött álló érdekének kell az elsődleges szempontnak lennie.

(3) Minden gyermeknek joga van ahhoz, hogy mindkét szülőjével rendszeres, személyes és közvetlen kapcsolatot tartson fenn, kivéve ha ez az érdekeivel ellentétes.

A Charta tehát megkülönböztetett figyelmet ír elő a gyermek jogainak biztosítása tekintetében:

- az őket érintő ügyekben véleményük figyelembevételével kapcsolatban (életkoruknak és érettségüknek megfelelően)

- a hatóságoknak a gyermekkel kapcsolatos tevékenységében a gyermek mindenek fölött álló érdekének kell az elsődleges szempontban lennie;

- minden gyermek joga, hogy mindkét szülőjével rendszeres és személyes kapcsolatot tartson fenn, kivéve, ha ez az érdekeivel ellentétes.

Indítványozó szerint amennyiben a gyermek a nemperes eljárásban félként nem vesz részt, az Európai Unió polgáraként biztosított gyermeki jogai sérülnek, különösen arra tekintettel, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság és a Fővárosi Törvényszék jogerős végzéseiben kifejtett jogi álláspontja szerint a gyermeket a szülők közötti kapcsolattartás végrehajtása tekintetében hozott bírósági döntés tekintetében fellebbezési jog nem illeti meg. Az elsőfokú bíróság azonban a korlátozottan cselekvőképességgel rendelkező gyermeknek a nemperes eljárásban való részvételére vonatkozó kérelem előterjesztésére sem kötelezte a kérelmezőt.

A gyermeknek az elsőfokú eljárásból való mellőzése és a fellebbezési jog kizárása azt eredményezi, hogy a gyermeket a fenti európai uniós polgárságából eredő – 24. cikk (1)-(2) bekezdésében foglalt - jogaitól megfosztották, mert a gyermek ezeket a jogait nem gyakorolhatta. Az eljárásban a gyermek nem tudott érvényt szerezni az apával való kapcsolattartás számára nem kívánatos, a gyermek jólétét és gondoskodást sértő kapcsolattartás mellőzésének, továbbá a nemperes eljárásban a gyermek véleménye kifejtése biztosításának és a véleménynyilvánítási jogának figyelembevételének. A bíróságok – mint hatóságok – nem vették figyelembe e tekintetben a gyermek mindenek feletti érdekét, amely alapján ennek az érdeknek a bírósági eljárásban a kérelem elutasítását kellett volna, hogy eredményezze.

bbb) A Charta az VI cím „Igazságszolgáltatás” részben a 47. cikkben rendelkezik „A hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jog” szabályairól, amelyek a következőket tartalmazza.

„47. Cikk

A hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jog

Mindenkinek, akinek az Unió joga által biztosított jogait és szabadságait megsértették, az e cikkben megállapított feltételek mellett joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz.

Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által megelőzően létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja. Mindenkinek biztosítani kell a lehetőséget tanácsadás, védelem és képviselő igénybevételéhez.

Azoknak, akik nem rendelkeznek elégséges pénzeszközökkel, költségmentességet kell biztosítani, amennyiben az igazságszolgáltatás hatékony igénybevételéhez erre szükség van.”

A fenti jogszabályi rendelkezésből következik, hogy mindenkit – tehát a korlátozottan cselekvőképes gyermekeket is - az Unió joga által a 24. cikkben biztosított gyermeki jogaival kapcsolatban a bírósági eljárásban való részvétel megilleti, valamint önállóan gyakorolhatja a jogorvoslathoz való jogát. A bíróságok azonban ezt a rendelkezést a kérelmezőnek a kapcsolattartás jogkövetkezményei iránt előterjesztett bejelentése tekintetében nem vették figyelembe.

Mindezekre tekintettel a gyermeknek a nemperes eljárásban félként való részvétele nélkül - kérelmezett álláspontja szerint - a bíróság törvényes döntést nem hozhatott volna.

c) Az indítványozó a fentiekkel összefüggésben hivatkozik az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésében foglaltakra, amely szerint „(1) Minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.”

Indítványozó úgy véli, hogy a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéshez való jognak a „szükséges védelméhez” az is beletartozik, hogy a kapcsolattartás végrehajtása során a gyermek ne kényszerüljön olyan kapcsolattartásra, amely számára nem kívánatos, mert a javát nem tudja szolgálni.

Ez érinti azt a követelményt, hogy az eljáró bíróságok ennek az I-II. fokú végzésben a bírósági eljárás során eleget tudtak-e tenni, így ez az alapjogi sérelem e tekintetben a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog mikénti érvényesülése tekintetében is felmerül.

A tisztességes eljáráshoz való jog megsértése tekintetében indítványozó hivatkozik az Alkotmánybíróság 6/1989. (III.11.) AB határozatában kifejtett, a bírósági eljárásra vonatkozó alkotmányos mértékre (fair trial), (amelyet Tisztelt Alkotmánybíróság 2011. után is több határozatában megerősített) amely különösen a gyermek mindenek feletti joga tekintetében nem teljesült.

B) Az ügy kapcsán felmerült alkotmányjogi jelentőségű kérdések a következők.

1) Ezek a kérdések a következők:

a) Alkotmányjogi jelentőségű kérdés, hogy a 14. életévét betöltött gyermekeket – mint korlátozottan cselekvőképes polgári jogi jogalanyt, aki a kapcsolattartáshoz való jog anyagi jogi jogosultja a Ptk. 4:178. § (1) bekezdése alapján, a kapcsolattartás végrehajtása során megilleti e – saját személye és eljárási cselekmény-tételi jogosultsága alapján – a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról,

valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény (Bnp.) 7/A fejezetében szabályozott „A kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása iránti eljárás”-ban – bármelyik fél által indított kérelemre tekintettel - a kapcsolattartás végrehajtása iránti nemperes eljárásban való részvétel joga? A korlátozottan cselekvőképes gyermek bírósági eljárásban félként való részvétele nélkül – mint jelen esetben - alkotmányos határozat a bíróságok részéről hozható-e?

b) Kérdés az is, hogy a nemperes eljárásban a 14. életévét betöltött gyermek élhet-e fellebbezéssel az érdemi – az ő személyét legjobban érintő - a kapcsolattartás pótlásáról rendelkező bírósági határozattal szemben? Ez különösen abban az esetben merül fel, ha a gyermeknek alapos oka van arra, hogy a kapcsolattartást a külön élő szülővel ne folytassa, mert az nem szolgálja a javát. [Lásd az Alkotmánybíróság 2022. március 29. napján kelt IV/2920/2021. sorszámú végzésében (Egri Törvényszék 1.Pkf.50.215/2021/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasító végzése) kifejtetteket, valamint az Alkotmánybíróság 3067/2021. (II.24.)AB határozatban a kapcsolattartás kizárásának feltételeire vonatkozó indokolást]

Indítványozó szerint a fenti két kérdés összefüggésben van azzal is, hogy a kérelmezett indítványozónak, sérti-e az emberi méltóságát, törvény előtti egyenlőségét az a tény, miszerint a gyermekét a bíróság nem tekintették, mint kapcsolattartásra jogosult személyt egyenrangúnak az apával való kapcsolattartáshoz való joga tekintetében a nemperes eljárásban való részvételre, a számára a fellebbezési jog biztosítására, valamint annak figyelmen kívül hagyására került sor, hogy a gyermek, milyen indokok alapján nem kíván az édesapjával kapcsolatot tartani.

c) Felmerül a kérdés, hogy felróhatóság hiányában a Fővárosi Törvényszék részére befizetendő 30.000,- Ft pénzbírsággal a kérelmezett tulajdonhoz való joga sérül-e? Vagy sérül-e azzal, ha a gyermek érdekét nem szolgálja – a kérelmezettel szemben alkalmazott – pénzbírságot kiszabó intézkedés?

Indítványozó szerint az eljárásban az indítványozó tulajdonhoz joga ezzel is sérült: azzal, hogy vele szemben Alaptörvény-ellenesen az I. fokú bíróság 50.000,- Ft pénzbírságot alkalmazott – majd, figyelemmel a II. fokú határozat pénzbírságot csökkentő rendelkezésére - 30.000,- Ft pénzbírságot szabtak ki jogerősen.

A pénzbírság, mint jogkövetkezmény alkalmazása kizárólagossága tekintetében - a II. fokú bíróság részéről is mellőzött részletes indokolás hiányában - az összecszerűségekre vonatkozó mérlegelés szempontjai (figyelemmel arra, hogy a 2020. június 4-ei délutáni egy alkalommal történt) kapcsolattartás elmaradása miatti – 2 éven túli – 2022. július 30-ai pótlás elmaradása jogkövetkezményént a pénzbírság kiszabása a határozatokból nem állapíthatóak meg.

Kérelmezett ezzel kapcsolatban hivatkozik – a teljesség igénye nélkül - olyan I. fokú és II. fokú (jogerős) bírósági határozatokra, amelyek kérelmezettel szemben nem állapítottak meg önhibát és a pénzbírság kiszabását mellőzték.

Ezek a határozatok a következők:

I. fokú jogerős határozatok:

PKKB 42. Pk.500.037/2022/46.

PKKB 44. Pk. 500.048/2022/18.

PKKB 46. Pk. 500.069/2022/16.

PKKB 42. Pk. 500.056/2022/10.
PKKB 46. Pk. 500.068/2022/17.
PKKB 40. Pk. 500.257/2022/21.
PKKB 40. Pk. 500.011/2023/6.
PKKB 40. Pk. 500.012/2023/9.

II. fokú jogerős – jogkövetkezményt mellőző - határozatok:

Fővárosi Törvényszék 49. Pkf.635.161/2022/10.	[PKKB 40. Pk.500.187/2022/9.]
Fővárosi Törvényszék 49. Pkf.635.430/2022/11.	[PKKB 40. Pk.500.186/2022/9.]
Fővárosi Törvényszék 49. Pkf.635.376/2022/8.	[PKKB 40. Pk.500.183/2022/9.]
Fővárosi Törvényszék 49. Pkf.630.712/2023/4.	[PKKB 43. Pk.500.205/2022/7.]
Fővárosi Törvényszék 49. Pkf.635.120/2022/13.	[PKKB 38. Pk.500.201/2022/6.]
Fővárosi Törvényszék 49. Pkf.630.926/2023/10.	[PKKB 38. Pk.500.203/2022/7.]

Ezekben az esetekben ugyanis – a jelen ügyben hozott határozatokra vetítve – semmilyen eltérés nem volt tapasztalható a kérelmezett magatartása tekintetében, mert a kapcsolattartás nem a kérelmezett magatartása miatt hiúsult meg, hanem a gyermek akaratnyilatkozata alapján.

Azonban a kérelmezettel szemben folytatott eljárásokban alapvető döntés volt a kérelmező megalapozatlan kérelmére – indítványozó szerint alaptalanul - a pénzbírság alkalmazása mind az I. fokú, mind pedig a II. fokú döntések során.

Mindebből látható az a különbség – amely egy 2020. március 1-től bevezetett új nemperes eljárás alkalmazása folytán - a bírósági eljárásban – az Alaptörvényben foglalt tisztességes bírósági eljárás érvényesülése tekintetében -nem indokolhatóan - eltérő döntéseket szült.

Indítványozó szerint a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot sérti, ha ugyanolyan alapvető tényálláshoz a bíróság eltérő jogkövetkezményeket alkalmaz a bírósági eljárás során, kiemelve nyomatékosan azt a tényt is, hogy az eltérő határozatokat ugyanaz a bírói tanács hozza meg!

d) Végül alapvető alkotmányjogi kérdés, hogy a nemperes eljárás lefolytatása tekintetében miként kell értelmezni az alkotmányjogi panasz előterjesztése esetében a Bnp. 22/E. § (1) bekezdés (1)-(2) bekezdésében foglalt, a nemperes eljárás hivatalból való kötelező felfüggesztését, különösen, ha azt a bíróság jogellenesen nem függeszti fel!

A Bnp. 22/E. § (1)-(2) bekezdése alkalmazása iránti kérelem esetében a bíróság a kérelem elutasítása tárgyában hozott végzés ellen – jogszabály megengedő kifejezett rendelkezése hiányában - fellebbezést nem biztosít.

Az eljárás tovább folyik az elsőfokú bíróság érdemi határozatot hoz, amely elleni fellebbezésben kifogásolni lehet az eljárás jogellenes felfüggesztésének mellőzését.

Az eljárás kötelező felfüggesztésének mellőzése súlyosan sérti a kérelmezett és a gyermek jogait, mert felfüggesztés hiányában a gyermek akaratnyilatkozata nem érvényesülhet abban a kérdésben, hogy az kapcsolattartásra jogosult szülőjével nem kíván kapcsolatot tartani.

A bíróságok a Bnp. 22/E. §-ának rendelkezését a gyermek mindenek felett álló érdekével szemben nem alkalmazzák és a nemperes eljárást általában nem függesztik fel.

Jelen eljárásban is erre került sor, így sérült a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog. Ennek egyik eleme, hogy törvény nem biztosított fellebbezési jogot a bíróság elutasító határozatával szemben, amely sérti a hatékony jogorvoslathoz való alapvető jogot. Ezért indítványozó kéri az alkotmányjogi panasszal támadott bírói határozatok megsemmisítését.

Indítványozó egyetlen határozatot tud megemlíteni – a **Fővárosi Törvényszék 51. Pkf. 633.119/2022/4. sz. végzését** -, amely eljárásban a II. fokú bíróság a PKKB 40. Pk. 500.052/2022/6. sorszámú érdemi határozatát hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította amiatt, hogy a bíróság nem biztosította a szülői felügyelet megszüntetése iránti – folyamatban levő perre tekintettel – a Bnp. 22/E. §-ában foglalt – eljárás felfüggesztését jelentő – jogszabályi rendelkezés alkalmazását **(csatolva)**.

Indítványozó utal arra, hogy jelen alkotmányjogi panasszal támadott elsőfokú bírósági határozat meghozatalakor is a szülői felügyeleti jog megszüntetése iránti kereset tekintetében az eljárás folyamatban volt, amelyre tekintettel a bíróság által hivatalból kötelező nemperes eljárás felfüggesztésének mellőzése a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jogot sérti.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

1) Indítványozók az **I-II. fokú bírósági határozatok és a jogszabályi rendelkezések** Alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény alábbi rendelkezéseire alapítja:

I. cikk

(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsődrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz [...].

IV. cikk

(1) Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz [...]

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez.

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes

(2) Magyarország az alapvető jogokat minden megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

[...]

(5) Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, gyermekeket, a nőket, az időseket és fogyatékkal élőket.

XVI. cikk

(1) Minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi, és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.

[...]

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

[...]

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

2) Az Alaptörvénynek a fenti alapjogot biztosító rendelkezései értelmezésénél és alkalmazásánál indítványozó hivatkozik az Alaptörvénynek a következő rendelkezéseire:

Nemzeti hitvallás

Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság.

[...]

Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.

Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.

Q cikk

(1) Magyarország elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait. A nemzetközi jog más forrásai jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé.

3) Az alkotmányjogi panasszal összefüggésben alkalmazandó jogszabályi rendelkezések

a) A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) alábbi rendelkezései

Ptk. 2:8. § [A cselekvőképesség]

(1) Minden ember cselekvőképese, akinek cselekvőképességét e törvény vagy a bíróság gondnokság alá helyezést elrendelő ítélete nem korlátozza.

(2) Aki cselekvőképes, maga köthet szerződést vagy tehet más jognyilatkozatot.

(3) A cselekvőképességet korlátozó jognyilatkozat semmis.

Ptk. 2:12.§ [A korlátozottan cselekvőképes kiskorú jognyilatkozata]

(1) A korlátozottan cselekvőképes kiskorú jognyilatkozatának érvényességéhez – ha e törvény eltérően nem rendelkezik – törvényes képviselőjének hozzájárulása szükséges. Ha a korlátozottan cselekvőképes kiskorú cselekvőképessé válik, maga dönt függő jognyilatkozatainak érvényességéről.

(2) A korlátozottan cselekvőképes kiskorú a törvényes képviselőjének közreműködése nélkül

a) tehet olyan személyes jellegű jognyilatkozatot, amelyre jogszabály feljogosítja;

b) megkötheti a mindennapi élet szokásos szükségleteinek fedezése körébe tartozó kisebb jelentőségű szerződéseket;

c) rendelkezhet munkával szerzett jövedelmével, annak erejéig kötelezettséget vállalhat;

d) köthet olyan szerződéseket, amelyekkel kizárólag előnyt szerez; és

e) ajándékozhat a szokásos mértékben.

Ptk. 4:178. § [A kapcsolattartás joga]

(1) A gyermeknek joga, hogy különélő szülőjével személyes és közvetlen kapcsolatot tartson fenn. A gyermeket nevelő szülő vagy más személy köteles a zavartalan kapcsolattartást biztosítani.

[...]

4:180.§ [A kapcsolattartási jog tartalma]

(1) A kapcsolattartási jog magában foglalja a gyermekkel való személyes találkozást, a gyermeknek a lakóhelyéről vagy a tartózkodási helyéről rendszeresen, meghatározott időtartamra történő elvitelét, a gyermekkel időszakonként, elsősorban az oktatási szünetek és a többnapos ünnepek időszakában való huzamos együttlétet, és kiterjed a kapcsolat személyes találkozás nélküli fenntartására.

(2) A kapcsolattartás joga - ha a bíróság vagy a gyámhatóság a gyermek érdekében eltérően nem rendelkezik - az (1) bekezdésben foglalt keretek között kiterjed a gyermek meghatározott időtartamú külföldre vitelére is.

(3) A gyermek elvitelével felmerülő kiadások - ha a bíróság vagy a gyámhatóság eltérően nem rendelkezik - a kapcsolattartásra jogosultat terhelik.

4:182. § [Tájékoztatási kötelezettség; az elmaradt kapcsolattartás pótlása]

(1) A kapcsolattartást akadályozó körülményekről a felek késedelem nélkül kötelesek tájékoztatni egymást.

(2) A jogosultnak fel nem róható okból elmaradt kapcsolattartást a legközelebbi megfelelő időpontban, de legkésőbb hat hónapon belül pótolni kell.

4:185. § [A kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása]

A kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtását a bíróság polgári nemperes eljárásban rendeli el.

b) A Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) alábbi rendelkezései:

Pp. 33. § [Perbeli jogképesség]

A perben fél az lehet, akit a polgári jog szabályai szerint jogok illethetnek és kötelezettségek terhelhetnek.

34. § [Perbeli cselekvőképesség és törvényes képviselet]

(1) A perben, mint fél személyesen vagy meghatalmazottja útján az járhat el, aki

- a) a polgári jog szabályai szerint teljes cselekvőképességgel rendelkezik,
- b) olyan, cselekvőképességében részlegesen korlátozott nagykorú, akinek a polgári jog szabályai szerinti cselekvőképessége a per tárgyára, illetve a perbeli eljárási cselekményekre kiterjedő hatállyal nincs korlátozva, vagy
- c) a per tárgyról a polgári jog szabályai szerint érvényesen rendelkezhet.

(2) A perben a fél nevében törvényes képviselője jár el, ha

- a) a félnek nincs perbeli cselekvőképessége,
- b) a fél részére a cselekvőképessége érintése nélkül rendelték törvényes képviselőt, kivéve, ha a fél személyesen vagy meghatalmazottja útján fellep, vagy
- c) a fél nem természetes személy.

36. § [Kényszerű pertársaság]

Ha jogszabályban meghatározott személyek perben állása kötelező, vagy a per tárgya olyan közös jog, illetve olyan közös kötelezettség, amely csak egységesen dönthető el, az érintett személyeknek a perben félként részt kell venniük. Ha e részvételi kötelezettség több felperes, illetve több alperes perben állását eredményezi, kényszerű pertársaság keletkezik.

37. § [Célszerűségi pertársaság]

Több felperes együtt indíthat pert, illetve több alperes együtt perelhető, ha

- a) a perben hozott ítélet anyagi jogerőhatása a pertársakra a perben történő részvétel nélkül is kiterjedne,
- b) a perbeli követelések ugyanabból a jogviszonyból erednek, vagy
- c) a perbeli követelések hasonló ténybeli és jogi alapból erednek, és ugyanannak a bíróságnak az illetékessége a 29. § rendelkezéseinek alkalmazása nélkül is valamennyi alperessel szemben megállapítható.

c) A bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló **2017. évi CXVIII. törvény (Bnp.)** alábbi rendelkezései:

22/C.§

[...]

(2) Ha a bíróság megállapítja, hogy a kérelmezett megszegte a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltakat, elrendeli a végrehajtást. A bíróság a végrehajtást elrendelő végzésben a kérelmezettet felhívja, hogy

- a) a végzés kézhezvételét követően esedékes kapcsolattartásnak a kapcsolattartásra vonatkozó határozat szerinti időpontban és módon tegyen eleget,
- b) a kapcsolattartásra jogosultnak fel nem róható okból elmaradt kapcsolattartás pótlását a legközelebbi megfelelő időpontban, de legkésőbb hat hónapon belül biztosítsa, és megjelöli a pótlás végső határidejét vagy
- c) ha a kapcsolattartásnak egyéb, a kapcsolattartásra jogosultnak fel nem róható akadálya volt, annak elhárulását követően biztosítsa a gyermekkel való zavartalan kapcsolattartást.

22/D. § (1) A bíróság a végrehajtást elrendelő végzést azzal a felhívással küldi meg a kérelmezőnek, hogy az önkéntes teljesítésre kitűzött határidő eltelte után 15 napon belül, annak teljesítéséről vagy elmaradásáról értesítse a bíróságot.

(2) A teljesítés önhibából történő elmaradása esetén a bíróság

a) megkeresi a gyámhatóságot a gyermek védelmében szükséges intézkedések megtétele érdekében,

b) a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 174. § c) pontja szerinti pénzbírságot szabhat ki,

c) a kapcsolattartás szabályainak rendszeres és visszatérő megszegése esetén a gyermek rendőrség közreműködésével történő, a Vht. 180/B. § szerinti átadását rendelheti el,

d) megkeresheti a gyámhatóságot a szülői felügyeleti jog rendezése vagy a gyermek harmadik személynél történő elhelyezése iránt per megindítása érdekében, feltéve, hogy az a kiskorú gyermek érdekében áll, és azt a szülő vagy harmadik személy is kéri vagy

e) feljelentést tehet kiskorú veszélyeztetése vagy kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása miatt.

(3) A bíróság a végrehajtásnak a (2) bekezdésben felsorolt azt a módját köteles elrendelni, amely – az ügy körülményeit figyelembe véve – a leghatékonyabban mozdítja elő a kötelezettség teljesítését. A (2) bekezdés d) és e) pontjában foglalt intézkedések a (2) bekezdés a), b) vagy c) pontjában foglalt intézkedés mellett is elrendelhetők.

(4) A bíróság a (2) bekezdésben foglalt intézkedések közül egyszerre többnek az alkalmazását is elrendelheti. Ha a kérelmezett a pénzbírságot kiszabó végzésben megállapított határidő alatt sem teljesítette a kötelezettségét, a pénzbírság ismételten kiszabható.

(5) A bíróság a (2) bekezdésben foglalt intézkedések elrendeléséről végzéssel határoz. A végzés elleni fellebbezésnek nincs halasztó hatálya.

[...]

22/E. § (1) Ha a kapcsolattartás a 14. életévét beöltött gyermek akaratnyilvánítása miatt hiúsul meg, a bíróság a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása iránti eljárást felfüggeszti, feltéve, ha

a) a kapcsolattartásra jogosult és kötelezett – kérelemre vagy a bíróság elrendelése alapján – közvetítői eljárást vesz igénybe vagy

b) a kapcsolattartásra jogosult vagy kötelezett a kapcsolattartás megváltoztatását, korlátozását vagy megvonását kéri a bíróságtól vagy a gyámhatóságtól.

(2) Az eljárás felfüggesztésére

a) az (1) bekezdés a) pontja szerinti esetben a közvetítői eljárás befejezéséig, legfeljebb azonban a közvetítői eljárás megindulását követő két hónapig,

b) az (1) bekezdés b) pontja szerinti esetben a kapcsolattartás megváltoztatására vagy megvonására irányuló eljárás befejezéséig kerül sor.

(3) Ha az (1) bekezdés a) vagy b) pontja szerinti eljárás eredményesen befejeződik, a bíróság a végrehajtási eljárást megszünteti.

d) A gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény (Gyvt.) alábbi rendelkezései

Gyvt. 6.§ (5) A gyermeknek joga van emberi méltósága tiszteletben tartásához, a bántalmazással – fizikai, szexuális vagy lelki erőszakkal –, az elhanyagolással és az információs ártalommal szembeni védelemhez. A gyermek nem vethető alá kínzásnak, testi fenyegetésnek és más kegyetlen, embertelen vagy megalázó büntetésnek, illetve bánásmódnak.

Gyvt. 8.§ (1) *A gyermeknek joga van a szabad véleménynyilvánításhoz, és ahhoz, hogy tájékoztatást kapjon jogairól, jogai érvényesítésének lehetőségeiről, továbbá ahhoz, hogy a személyét és vagyonát érintő minden kérdésben közvetlenül vagy más módon meghallgassák, és véleményét korára, egészségi állapotára és fejlettségi szintjére tekintettel figyelembe vegyék.*

(2) *A gyermeknek joga van ahhoz, hogy az őt érintő ügyekben az e törvényben meghatározott fórumoknál panasszal éljen.*

(3) *A gyermeknek joga van ahhoz, hogy alapvető jogai megsértése esetén bíróságnál és törvényben meghatározott más szerveknél eljárást kezdeményezzen.*

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés, és megsemmisíteni kért törvényi rendelkezések alaptörvény-ellenességének indokolása

1) A megsemmisíteni kért bírói döntések, valamint a megsemmisíteni indítványozott törvényi rendelkezések - indítványozó szerint az alábbi indokok miatt sértik az Alaptörvény fentebb megjelölt rendelkezéseit.

Ennek kapcsán indítványozó utal arra, hogy a lentiekben kifejtett érvelést a megsemmisíteni indítványozott jogszabályi rendelkezések esetében is kéri értelemszerűen figyelembe venni.

a) Az alapvető jogok védelmére vonatkozó bírói védelemhez való jog sérelme [Alaptörvény I. cikk (1) és (3) bek.]

Indítványozó szerint az eljáró bíróságok nem tettek eleget az indítványozót megillető alapvető jogok tiszteletben tartása iránti és e jogok védelmére vonatkozó kötelezettségüknek.

Az I-II. fokú bíróság végzése ezzel kapcsolatos indokolást nem tartalmaz.

A kérelmezett indítványozónak és a gyermeknek az alapvető jogait a bíróságok nem biztosították. A bíróságok az eljárásuk során figyelmen kívül hagyták, azt, **hogy a gyermek mindenképp felett álló érdeke megelőzi az apa kapcsolattartáshoz való jogát**, abban az esetben, ha az apa ezt nem a gyermek javát jelentő módon gyakorolja. Ebből az is következik, hogy a kapcsolattartás végrehajtása iránti ügyekben a gyermek részére is – **ha korlátozottan cselekvőképes jogállással rendelkezik – az eljárásbeli jogokat a bíróságnak biztosítani kell.** A gyermek – koránál és értelmi képességénél fogva - a kapcsolattartásnak már alanya és nem tárgya. [A 14. életévét betöltött, korlátozottan cselekvőképes érdekelt gyermek már nem „pici-baba”, akit a kapuban átadnak és átvesznek, majd az átvevő „elviszi” a kapcsolattartás idejére.] **A kapcsolattartás körében a szülők közötti jogvita a 14. életévét betöltött gyermekekre, mint korlátozottan cselekvőképes jogalanyra feltétlenül kiterjed.** A bíróságnak ezt a gyermek – nemzetközi egyezményekben garantált - mindenképp felett álló érdekét, annak érvényre juttatása tekintetében figyelembe kell venni, és az indítványozó szerint a 14. életévét betöltött, korlátozottan cselekvőképes gyermek számára az elsőfokú eljárásban a gyermeknek részt kell vennie, a bírósági határozatokat részére kézbesíteni szükséges, és a gyermeket fellebbezési jog illeti meg a kapcsolattartás végrehajtása és pótlása tekintetében!

Ennek elmulasztása, és a jogorvoslattól való elzárása Alaptörvény-ellenes!

A törvényes képviseleti joggal felruházott szülőt megilleti az a jog, hogy a gyermek érdekében a fentieket – saját jogán is – az eljáró szervektől számonkérje.

Az alapvető jogoknak a védelmi kötelezettsége az állami szervek által, már a hatáskörük gyakorlását megelőzően megnyílik. Ugyanis az **I. cikk (1) bekezdése szerint az államnak ez az elsőrendű kötelezettsége**. Az állami szerveknek alkotmányos kötelezettsége, hogy a „Szabadság és Felelősség” fejezetben meghatározott, az embert megillető jogokat védje és óvja: ha pedig ezeket a jogokat megsértik vagy elvonják, vagy nem tartják tiszteletben, akkor az állami szervek ezen jogok védelme érdekében az I. cikk (1) bekezdése alapján fel kell, hogy lépjenek; és a döntéseik meghozatalánál ezeket a jogokat érvényesíteniük kell a jogosult javára.

Mindebből levonható az az általános következtetés, hogy **az állami szerveknek a működésük során mindig figyelemmel kell lennie az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében foglalt védelmi kötelezettségükre**, és olyan „szemmel” szükséges a döntéseiket meghozni, hogy az Alaptörvény rendelkezéseinek az állami szerv a védelmi kötelezettsége körében eleget tesz-e, illetve hogy a döntésével a polgárnak a Szabadság és Felelősség fejezetben biztosított jogai ne sérüljenek, illetve a jogok harmonizált hatásának megfelelő döntést kell kialakítania. **Ha erre nem kerül sor, az ilyen döntésekkel a polgár az állammal szemben az alkotmányjogi és más jogorvoslati eszközökkel felléphet.**

Nyilvánvaló, hogy az „állam”-nak ez a védelmi kötelezettsége a jogalkalmazó szervek – a hatóságok, bíróságok - és a jogalkotó szervek működése útján kérhető számon a polgár részéről.

Az Alaptörvény I. cikk (1)-(2) bekezdéséből az is következik, hogy **a bíróságoknak a döntésük során nemcsak az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakra, hanem az Alaptörvény I. cikk (1)-(2) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel kell lenniük.**

Indítványozó úgy véli, hogy az állami szervek döntéshozatali munkájában az I. cikk (1)-(3) bekezdésében foglalt - az indítványozó által - „Az alapvető jogok védelmére vonatkozó bírói védelemhez való jog sérelme [Alaptörvény I. cikk (1) és (3) bek.]” alapjogi értékelése és az alkotmányjogi panasz elbírálásánál „önálló alapjog”-i státusának kérdése nem kerülhető meg. **Az Alkotmánybíróság gyakorlatában – sajnálatosan – eddig az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdését az Alkotmánybíróság nem tekintette önálló alapjognak, azt nem értelmezte.** Pedig indítványozó álláspontja szerint a demokratikus jogrend és jogállam a polgárok egymás közötti és az államhoz való viszonyukban harmonizált kapcsolatok alapján, a Szabadság és felelősség cím alatt szabályozott jogok gyakorlásából tevődik össze.

Indítványozó úgy véli, hogy az I. cikk (1)-(3) bekezdése általánosan garانتálja az alapjogok védelméhez való jogot minden állami szerv előtti eljárásban. Ezért az alkotmányjogi panaszok vizsgálatánál is elsőrendű szempontnak kell lennie annak, hogy **Tisztelt Alkotmánybíróság értékelje, hogy az állami szerv a döntése meghozatalánál eleget tett-e – mindenekelőtt - az Alaptörvényben foglalt alapjogvédelmi kötelezettségének.**

Ez azért is szükséges lenne, mert az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvénynek a „Szabadság és Felelősség” részén kívüli rendelkezéseire az indítványozó kevés eséllyel hivatkozhat eredményesen!

Az. indítványozó a 14. életévét betöltött gyermekének a kapcsolattartás végrehajtása jogkövetkezményei iránti nemperes eljárásban való részvételének jogát nem tudta biztosítani, mert a bíróság a három sarokponti jogviszony ellenére nem követelte meg kérelmezőtől a kérelmének a gyermekre történő kiterjesztését, valamint nem volt lehetőség a gyermek tekintetében a jogorvoslathoz való jog biztosítására sem, annak ellenére, hogy ezt a jogát a

nemzetközi egyezmények is garantálják számára. Az I-II. fokú bíróság mindezeket - a Q cikk (3) bekezdése megsértésével - figyelmen kívül hagyta. Erre tekintettel a bíróságnak és az Alkotmánybíróságnak is az Alaptörvény Q cikk (3) bekezdése alapján az Európai Unió Chartáját figyelembe kell vennie a döntéshozatalánál.

b) Az alapvető jogok védelméhez való jog kapcsán indítványozó a megsemmisíteni indítványozott jogszabályi rendelkezésekkel összefüggésben a következőket jegyzi meg:

- **A polgárt megillető anyagi jogokat** – amelyek a polgárt bírósági, hatósági vagy más eljárásban való részvétel nélküli illetik meg – **az eljárási jogszabályok nem korlátozhatják, nem formálhatják** át, ha a polgár valamilyen eljárást kezdeményez, illetve abban érdemi döntéshozatalt kér!

A polgárt megillető anyagi jog körébe tartozik, hogy a kapcsolattartás elmulasztásának pótlására csak 6 hónapig kerülhet sor. Ennek figyelembevétele a bíróság, a szülők és a gyermek számára is kötelező! Ez a határidőt indítványozó szerint a bíróság sem „tolhatja tovább” a megalkotott 14/2023 (VII.24.)AB határozatban foglalt alkotmányos követelmény alapján.

Nincs olyan az anyagi jog által szabályozott törvényi rendelkezés, amely lehetővé tenné ennek a határidőnek a meghosszabbítását! A Bnp. 22/C.§ (2) bekezdés b) pontjában foglalt 6 hónapos határidő pedig nem a nemperes eljárásra megállapított külön határidő, hanem az anyagi jogi rendelkezésben foglaltakra utalás akként, hogy ezen anyagi jogi határidő alatt a kapcsolattartás pótlását biztosítani kell és ezt a bíróság végzésének is tartalmaznia szükséges. Az eljárási bíróságok ezért a kérelmezett jogi felelősségének megállapítása és erre tekintettel pénzbírság alkalmazása és a gyámhatóság megkeresésére vonatkozóan contra legem jogalkalmazást végeztek, amely azért súlyos, mert semmilyen „jogértelmezés” a Ptk. 4:182.§ (2) bekezdése rendelkezésével kapcsolatban - az Alaptörvény 28 cikke alapján - nem merül(he)t(ett) fel!

A magyar nyelv szabályai szerint a „kell” azt jelenti, hogy kötelező, és ettől eltérő magatartásra nem kerülhet sor!

Ezen anyagi jogszabályi rendelkezés alkalmazására, ha arra akár bírósági nemperes eljárásra kerül sor a Bnp. 7/A. címe alapján, a bíróság az eljárása során nem írhatja felül: nem hosszabbíthatja meg, nem állapíthatja meg azt, hogy a bíróság által lefolytatott eljárás ezt az anyagi jogban foglalt határidőt bármilyen módon érintheti [Pl: a nemperes eljárás felfüggesztése ideje nem számít bele (?); a bíróság eljárásának időtartama nem számít bele (?) stb.]. Erről csak maga az anyagi jog szabályozásában lehet előírást tenni.

- **A gyermek mindenek feletti érdekét nem konzervál(hat)ja a pénzbírság kiszabása a kapcsolattartás előmozdítása érdekében.** Mégpedig azért, mert a pénzbírság nem az ellenérdekű fél pénztárcájába „csörren be”, mint egy „sérelemdíj” a bíróság döntése alapján, hanem **a Bíróság számlájára.** A többszöri pénzbírság a 6 hónapos pótlási határidővel nyilvánvalóan nincs szinkronban (kapcsolattartás elmulasztásából 30 nap kérelmezési határidő, az ellenkérelem és a bizonyítások időbelisége folytán, ha a közbenső intézkedések tekintetében majd az érdemi határozat tekintetében jogorvoslatra kerül sor), főleg, ha még a Bnp. 22/E. §-a alkalmazására is sor kerül.

Indítványozó szerint ezért a Bnp 22/D.§ (3) bekezdés 1. mondata, és a (4) bek. 2. mondata ellentétes az I. cikk (1)-(3) bekezdésével, amelyre tekintettel annak megsemmisítését kéri.

- Indítványozó szerint az Alaptörvény XXVIII.cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslat lényegével ellentétes (I. cikk (3) bek.) a Bnp. 22/D.§ (5) bekezdés 2. mondatában foglalt fellebbezés halasztó hatályának kizárása.

Mégpedig azért, mert a jogorvoslat lényegéhez tartozik az, hogy a döntést addig nem hajtják végre, amíg a jogorvoslatot el nem bírálják.

Nincs olyan jogvédelemi érdek, amely a – a Fővárosi Törvényszék bevételeit képező - pénzbüntetés esetében a pénzbírság azonnali végrehajtását (behajtását) indokolná a kapcsolattartás végrehajtása jogkövetkezményei ellen előterjesztett fellebbezés elbírálása előtt. Különösen abban az esetben állítható ez, ha a fellebbezés a fellebbezés halasztó hatályának kizárását is támadja, és ezzel a bevétellel éppen az a Fővárosi Törvényszék rendelkezhet, amely a fellebbezést elbírálja.

Indítványozó álláspontja szerint nem indokolt az állami szervként eljáró Fővárosi Törvényszéket ilyen preferált szabályokkal pénzügyi bevételhez juttatni még azt megelőzően, hogy a törvény rendes útján a fellebbezés elbírálásra kerüljön, és jogerős bírósági határozat szülessen.

A Pp. 362-363.§-ainak rendelkezései – figyelemmel a Bnp. 22/D.§ (2) bekezdésében foglalt önálló polgári jogi felelősség fennállásának jogalapjára - megfelelő lehetőséget jelenthetnek az előzetes végrehajthatóság elrendelésére. Indítványozó szerint a fellebbezés halasztó hatályának kizárása durva Alaptörvény-ellenességet jelent a fellebbezési joggal, mint jogorvoslathoz való joggal szemben. A bíróságot nem lehet megfosztani ettől a jogától, különösen a végrehajtás során is érvényesítendő gyermek mindenek feletti érdekével összhangban. A fellebbezés halasztó hatályának kizárása teljesen elvonja a jogorvoslat lényegét, s ezzel az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése sérül, mert a végrehajtás már azt megelőzően befejezésre kerülhet az állami kényszer útján, hogy a II. fokú bíróság a fellebbezést nem bírálta el.

Indítványozó szerint az Alaptörvény C. cikk (3) bekezdéséből nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a kapcsolattartás végrehajtása jogkövetkezményeinek alkalmazása során a fellebbezés halasztó hatálya kizárásra kerülhessen a Fővárosi Törvényszék bevételeit jelentő pénzbírság tekintetében. Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglaltak szerint „Magyarország független, demokratikus jogállam”-i minőségéből eredő követelményekkel [de az Európai Unió jogával sem) nem fér össze – a pénzbírság, mint az állam által a tulajdon elvonását jelentő határozata elleni - fellebbezés során a fellebbezés halasztó hatályának kizárása. Ezért a bíróságok alkotmányjogi panasszal támadott határozata és a Bnp. 22/D.§ ((5) bekezdésének 2. mondata Alaptörvény-ellenes.

b) Emberi méltósághoz való jog sérelme (Alaptörvény II. cikk)

ba) Indítványozó úgy véli, hogy a 14. életévét betöltött gyermek emberi méltósága is legalább olyan fontos alapjogi követelmény, mint a felnőtt személyét [Pl a szülőkét] a kapcsolattartás során megillető joga.

Ezért a 14. életévét betöltött gyermekekre vonatkozó, a szülők közötti kapcsolattartás tekintetében hozott határozatnak a végrehajtásáról rendelkező bírósági végzés a korlátozottan cselekvőképes gyermekkel való nem közlése, a fellebbezési jogból - a kora miatt való - kizárása sérti a gyermek emberi méltóságát.

Az embert megilleti az emberi méltósághoz való jog. Az emberi méltóság része indítványozó szerint az államhatalom által hozott döntések elleni jogorvoslat igénybevétele. A jogorvoslathoz való jog nemcsak a XX. századi „demokratikus jogállamiság terméke”, hanem az írásbeliség kialakulásával egyidős emberi jogosultság.

A jogorvoslathoz való jogosultság jelenti azt, hogy az embert a hatóságok emberszámba vegyék. A gyermeknek az eljárásból való kizárása indítványozó szerint sérti a saját emberi méltósághoz való jogát, mert a gyermeknek az eljárásból való kizárásával, őt is mint a törvényes képviselőt ellátó szülők – a szülői jogainak figyelmen kívül hagyásával, mert a kapcsolattartást a gyermek tekintetében is a törvény a szülő felelősségi körébe telepíti. Ennek a felelősségnek azonban indítványozó a bíróságnak a gyermeket mellőző eljárási rendelkezése következtében nem tudott eleget tenni.

Az elsőfokú eljárásban az ellenkérelem és a bizonyítékok előterjesztése lehetősége, valamint a jogorvoslathoz való jog az, amely lehetőséget ad arra, hogy az elsőfokon hozott döntés mennyire volt helyes: a tényállás megállapítása, a jogszabályok alkalmazása és a döntés mineműsége tekintetében. Ez indítványozó szerint független attól, hogy maga a törvény külön biztosítja-e, és kifejezésre juttatja-e (nevesíti-e) az érintett személy bírósági eljárásban való részvételének, illetve jogorvoslathoz való jogát.

A tisztességes és igazságos bírósági eljáráshoz való jog alapvető része, hogy a bíróság felismerje, hogy a kapcsolattartás legfőbb alanya, a gyermek, és ha már a 14. életévét betöltötte (azaz a polgári jog korlátozottan cselekvőképes jogalánya), a bíróságnak a gyermek kapcsolattartása tekintetében hozott döntése kialakításában a gyermek részt vehessen és a hozott érdemi határozatra fellebbezési jognyilatkozatot tehessen, amelyet a jogorvoslati rendszer alapján a felettes bíróságok megvizsgáljanak.

Jelen esetben ez elmaradt, mert az alapeljárásban a gyermek nem vehetett részt, míg az I-II. fokú bíróság az indítványozó fellebbezését az önhiba hiánya miatt a jogkövetkezmény mellőzése tekintetében – jogerősen - elutasította; amely indítványozó szerint nyilvánvalóan Alaptörvény ellenes. A kérelmezettnek ugyanis polgári jogi felelőssége abban a nemperes eljárásban, amelyben a korlátozottan cselekvőképes gyermek nem kíván az apjával találkozni és ezt több esetben ki is nyilvánította, nem állhat fenn, e körben az önhiba megállapítása Alaptörvény-ellenes. Nincs ugyanis olyan törvényi szabály, amely korlátozottan cselekvőképes gyermek akaratnyilatkozata miatt kapcsolattartásra „köteles” édesanya polgári jogi felelősségét – ezen akaratnyilatkozattal szembeni szabályok megalkotásával – lehetővé tenné.

Indítványozó szerint az eljárásban a gyermek részvételének hiánya, ennek a lehetőségnek a megteremtése az érdemi bírósági határozatokra is kihatott.

Sem ténybelileg, sem pedig jogilag nem fogadható el, hogy az a bírósági határozat, amely elrendeli a kapcsolattartás végrehajtását – éppen azon ok miatt, hogy a gyermek nem kíván az édesapjával az édesapja által megvalósított magatartás miatt kapcsolatot tartani, és az édesapjával találkozni – ez a határozat gyermekre nem terjed ki, reá a bíróság döntés rendelkezést nem tartalmaz? És a gyermeknek nincs joga, hogy - mint kapcsolattartásra jogosult korlátozottan cselekvőképes személy és így a polgári jog önálló jogalánya – részt vehessen a bírósági eljárásban, vitathassa a bírósági határozat törvényességét a fellebbezési joga előterjesztésével – ha már a törvényhozó nem ismerte fel azt a követelményt, hogy ebben az országban nemcsak felnőtt jogalanyok, lehetnek jogosultak, hanem a 14. életévüket betöltött gyermekek – mint polgári jogalanyok - is élnek; akiknek a mindenkori feletti érdekét maga a gyermek is követelheti (az eljárásban való részvételével, a fellebbezéssel) biztosítani? Ez ebben a bírósági eljárásban nem történt meg!

Minderre figyelemmel az Indítványozót sem kezelték a bíróságok emberi méltósággal rendelkező jogalanynak, mert nem biztosították indítványozó részére a törvényes képviselői, szülői minőségéből eredő, gyermeke érdekeit képviselő és védő jogállás elismerését.

Mindez, amely az indítványozóval és Kk. [REDACTED] gyermekkel szemben történt, sérti az indítványozó emberi méltóságát, törvény előtti egyenlőségét, tisztességes bírósági eljáráshoz és jogorvoslathoz való jogot, amelyet a gyermek törvényes képviselőjét ellátó anyának, a nemperes eljárásban a kérelmezettnek is védenie szükséges! Az indítványozó erre tekintettel hivatkozik az emberi méltóság sérelmére.

bb) Az emberi méltósághoz való joggal kapcsolatban az Alkotmánybíróság a 32/2021.(XII.20.)AB határozat [X/477/2021.] különvéleményi indokolásokban elvi tétellel bíró megállapításokat tett. E körben érdekelt indítványozó – az indítványa alátámasztására – hivatkozik ezekre, az alábbiakban:

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó alkotmánybíró különvéleményi indokolása

„[246] A határozat rendelkező részének 2. pontjában a testületi többség döntését az emberi méltóság részjogosultságának feltételes sérelmére alapította. Ezzel a jogalappal nem érték egyet, ezért a határozat 2. pontját az alábbi megfontolásokra tekintettel nem támogattam.

[...]

[249] A jognak alárendelten meghozott közigazgatási és bírósági döntések számára a végrehajtás adja meg a létjogosultságot.

[...]

[251] Összhangban áll a testületi gyakorlattal az a rendelkező részi megállapítás, amely az állam intézményvédelmi kötelezettségére alapoz az emberi méltósághoz való jog és annak egyes részjogosultságai gyakorlása, gyakorolhatósága kapcsán {például:

24/2014. (VII. 22.) AB határozat, Indokolás [132]}.

[...]

[255] Az Alaptörvény II. cikkében elismert emberi méltóság az a jogilag elismert minőség, amely minden világra jött ember sajátja. Az ember létezése és méltósága együtt maga az emberi lényeg. Amint azt a Nemzeti hitvallás is kimondja, „az emberi lét alapja az emberi méltóság”. A méltóság ebben az értelemben azt fejezi ki, azt jelenti, hogy „van az egyén autonómiájának, önrendelkezésének egy olyan, mindenki más rendelkezése alól kivont magja, amelynél fogva [...] az ember alany marad, s nem válhat eszközzé vagy tárggyá” (elsőként: 64/1991. (XII. 17.) AB határozat, ABH 1991, 297, 308.; az emberi méltóságra vonatkozó korábbi gyakorlat megerősítése tekintetében lásd például: 24/2014. (VII. 22.) AB határozat, Indokolás [130]}.

[256] Az emberi méltóság minden emberhez személy szerint kötődő, ezért individuális jog. Az identitás, az önazonosság pedig ezen belül a legszemélyesebb egyéni, belső meghatározottságok összességéként – az egyén alapjellemezőiként, személyiségjegyeiként – definiálható.

[257] Másképpen megfogalmazva: embernek lenni szükségszerűség, az önazonosság pedig kívülről számon nem kérhető egyéni vállalás, a személyiség integritása. Az ember ezt az alapjogi (rész)jogosítványt a közösség tagjaként gyakorolja. De ez a tény nem változtat az alapjog individuális jellegén. Véleményem szerint ennek az egyéni alapjogi tartalomnak a feltételes sérelme az, amely kiváltja az állam intézményvédelmi kötelezettségét.

[258] A fennálló alkotmányos és törvényi szabályok jelenleg teljeskörűen biztosítják az egyénnek a méltósághoz és ennek részeként az önazonossághoz való jogát. Alkotmányos rendszerünknek ez az egyik fundamentuma, amely mindenki számára garantálja az etnikai, nyelvi, kulturális, illetve vallási hovatartozás megélésének szabadságát, függetlenül a társadalom összetételének bármilyen okra visszavezethető módosulásától. A társadalom összetétele – így a magyar társadalomé is – folyamatosan változik, de ez nem kényszerít senkit arra, hogy megváltoztassa a felvállalt kötelezettségeit, önazonossága részét képező alapjellemzőit. Ehhez hasonlóan a gazdasági/politikai menedékkérők etnikai, nyelvi, kulturális, illetve vallási hovatartozása sem befolyásolja – önmagában – az itt élő emberek belső, személyes integritását.”

Dr. Pokol Béla alkotmánybíró különvéleménye

„[260] Csak az 1. és 3. rendelkező részi pontokat támogattam a testületi szavazásnál, de a 2. pontot és annak indokolását nem tudtam elfogadni.

[261] Az általam kifogásolt rendelkezési pont, felhasználva az emberi méltóságból az 1990-es évek eleji testületi többség „láthatatlan alkotmányozásának” alapjaként megalkotott általános személyiségi jogot – mely mint „anyajog”, további alapjogok létrehozását deklarálta az alkotmánybírói többség számára –, levezette a minden korlátozás nélküli önazonossághoz való jogot: „Az Alkotmánybíróság már működése legelején megkezdte az emberi méltóság hoz való jog tartalmának kibontását, így már a 8/1990. (IV. 23.) AB határozatban megállapította, hogy az emberi méltóság anyajoga magában foglalja a személyiség szabad kibontakoztatásához, vagy a magánszférához való jogot, továbbá az önrendelkezés szabadságához való jogot, a cselekvési autonómiát is. [...] Az emberi méltóságból fakadó önazonossághoz, illetve önrendelkezéshez fűződő jog magában foglalja az egyénnek azt a képességét, hogy szabad individuális választ tudjon adni azokra az etnikai, nyelvi, kulturális, illetve vallási adottságokra, amelyek önazonossága kezdeti, meghatározó keretét adják.” (Indokolás IV. rész 2. pont). Bár az idézett általános deklarációk megidézése és újak lefektetése elvontan tekintve tiszteletreméltóak, de itt, mint az Alaptörvényben lefektetett alapjogi katalógus félretolását jelentik, és általánosságuk miatt az Alkotmánybíróság tetszőleges döntési kompetenciáját alapozzák meg. Épp ennek rossz tapasztalatai miatt került be az Alaptörvény záró rendelkezései 5. pontjába, hogy az ennek hatálybalépése előtt meghozott alkotmánybírói döntések hatályukat veszítik.”

Az indítványozó szerint az I-II. fokú eljárásokban és bírósági végzésekben foglalt döntés éppen azért sérti az indítványozó emberi méltóságát, mert

- **A bíróságok a gyermeket nem tekintik emberi méltóságú jogalanynak, olyan módon, mint ahogy ez a fenti alkotmánybíróság által hozott határozat különvéleményi indokolásában szerepel, miszerint „van az egyén autonómiájának, önrendelkezésének egy olyan, mindenki más rendelkezése alól kivont magja, amelynél fogva [...] az ember alany marad, s nem válhat eszközzé vagy tárggyá.”**

- Indítványozó szerint ezt az I-II. fokú bírói határozat elvetette, mert a gyermeket a kérelmezettel szemben elrendelt kapcsolattartás végrehajtása és a kapcsolattartás pótlásának – a 6 hónapos határidőből jócskán való kicsúszása ellenére [2020. szeptemberi-októberi kapcsolattartások elmulasztásához képest a pótlásnak 2022. július 30-ig történő meghatározása] - eszközként, illetve tárgyként kezeli mert „hogy az apának a gyermek nem lett átadva kapcsolattartás érdekében”! A tárgy ebben a konstellációban nemcsak a gyermek, hanem a kérelmezett édesanyja is, mert a bíróságok nem tulajdonítottak

jelentőséget a gyermek akaratnyilatkozatának, és ezt az akaratnyilvánítást a gyermek tekintetében megalapozó tényeknek.

- **A kapcsolattartás végrehajtásának a mellőzhetetlen alanya a gyermek.** Ezért indítványozó szerint az ő kapcsolattartása tekintetében – mivel korlátozottan cselekvőképes ember – nem lehet tárgy, vagy eszköz a két szülő közötti kapcsolat tekintetében, akit csak (át)adni-(át)venni, (el)vinni vagy (vissza)hozni lehet!

A gyermeknek az eljárásból való kizárása, a fellebbezési jogosultsága visszautasítása súlyos Alaptörvény-sértésnek minősül, amelyre tekintettel az indítvánnyal támadott - az I-II. fokú bírósági - határozatok megsemmisítése szükséges.

bc) Az emberi méltósághoz való jog megsértése történt az indítványozó tekintetében a II. fokú határozatban foglalt – contra legem – jogalkalmazással.

Indítványozó ezen indítványában nem a tanúkénti meghallgatásának hiányát – amely tekintetében az indokolás iparkodik a döntése alátámasztását indokolni - kifogásolja, hanem azt, hogy **a gyermek a bírósági eljárásban félként nem vehetett részt, így mint embert megillető bírósági eljárást nem vehette igénybe, a tisztességes bírósági eljárás alanya nem lehetett, valamint jogorvoslati jogát sem gyakorolhatta.**

Az a tény, hogy a jogi szabályozás egyes esetekben lehetővé teszi a kiskorú gyermek tanúkénti meghallgatását, erre hivatkozással a bíróság részéről nem mellőzhető a 14. életévét betöltött gyermek – anyagi jogra tekintettel – a fél jogállásának elismerése, amelyről a bíróságnak az eljárás során hivatalból kell gondoskodni, e nélkül – ha a felet az eljárásból mellőzik, és eljárásbeli jogait nem gyakorolhatja a bíróság mulasztása miatt – a bírósági eljárás nem tekinthető tisztességes eljárásnak sem.

Az emberi méltóság sérelmét az jelenti, hogy a bíróság az eljárásban nem vette figyelembe, hogy a gyermek a 14 életévét betöltötte, s mint a kapcsolattartás a három pólusú viszonyában, - mint kapcsolattartási jog egyik alanya és jogosultja - az eljárásban nem vehetett részt és így a jogorvoslati jogát nem gyakorolhatta.

Mindez azért sérti az indítványozó emberi méltóságát, mert a gyermeknek az eljárásból való abszolút kizárása eredményezte az indítványozónak azt a személyi „degradálását”, hogy a bíróságok a kapcsolattartás pótlásának elmaradását tekintették a kérelmezett indítványozó önhibájának. Az indítványozóra terhére rótt önhiba megállapítása és ebből következően az eljárásban a kérelmezett tekintetében a jogkövetés negligálásának megállapítása sérti az indítványozó emberi méltóságát. A kapcsolattartás pótlásának elmaradása ugyanis a kérelmező apa magatartásának következménye, amely a gyermekben olyan attitűdöt okozott, hogy a gyermek nem kíván az édesapjával kapcsolatot tartani. Ugyanakkor a bíróságok által hozott végzések nem tartalmaznak indokolást arra vonatkozóan, hogy a gyermekben ez a magatartás milyen ténybeli alapon alakult ki, mert a bíróságok a csatolt bizonyítékok ellenére tényállást nem állapítottak meg erre vonatkozóan.

c) A szabadsághoz és biztonsághoz való jog sérelme [Alaptörvény IV. cikk (1) bek.].

A szabadsághoz és biztonsághoz való jog nemcsak az embernek törvénytelen, határidő nélküli vagy embertelen körülmények közötti fogva-tartása vagy viszonyrendszere elleni alapjogi biztosítását, illetve a sérelmek elleni fellépés lehetőségét jelenti, **hanem az ember életének megéléséhez, az emberi kötelezettségei teljesítéséhez lehetővé teszi az emberi együttélés**

keretei között az ember olyan magatartása kifejtése biztosítását, amely az ember életének biztonságát képes folyamatosan megteremteni.

Indítványozó szerint „A szabadsághoz és biztonsághoz való jog” elemei azok az Alkotmánybíróság által már az Alkotmány és az Alaptörvény vizsgálata során kifejtett általános jogelvek tartalmi tényezői, amelyet az Alkotmánybíróság alapjogi zsinórmértékként már a korábbi gyakorlata alapján az kifejtett [Pl: hatalommegosztás elve, közhatalmi szervek demokratikus legitimációja, jogintézmények kiszámíthatósága, jogbiztonság érvényesülésének követelménye, szerzett jogok védelme, piacgazdaság védelme(: szerződés szabadsághoz való jog, vállalkozáshoz való jog, versenyszabadság)]azonban nem csak közvetlenül a „Szabadság és Felelősség” cím alatt szabályozott, alapjogok tételes rendelkezéseiből következik.

Az Alaptörvényben is biztosított jogbiztonság érvényesülése; azaz a jogszabályoknak olyan módon való figyelembevétele és értelmezése, amely az embernek a biztonságát - alapvetően a Szabadság és Felelősség” részben foglalt alapvető jogok miként történő érvényesítése körében - meghatározza.

E körben indítványozó utal a szabadsághoz és biztonsághoz való jog megsértése tekintetében a nem peres eljárásban eljáró bíróságok, mint jogalkalmazó szervek által a jogszabályi rendelkezések figyelmen kívül hagyásával megvalósult Alaptörvény-ellenességre, továbbá a megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezések Alaptörvényellenességére:

- **ca)** gyermeknek, mint a kapcsolattartásra jogosult korlátozottan cselekvőképes személynek a kapcsolattartás végrehajtása iránti nemperes eljárásban, félként való részvétele biztosításának hiányára (kérelmező részéről az eljárásban félként történő bevonásának elmulasztására, és a gyermek részvételvének mellőzésével a bíróságok részéről a kapcsolattartás végrehajtásáról érdemi határozat meghozatalára);

- **cb)** a gyermeknek a fellebbezésből – a fellebbezése visszautasításával – való kizárására;

- **cc)** továbbá indítványozó tekintetében arra, hogy az a körülmény, hogy a kérelmezett indítványozó anya gyermeknek egyben a törvényes képviselője is, az anya jogosult a fentiek miatt alkotmányjogi panasz előterjesztésére, a gyermek érdekében, és nevében is.

Különösen a gyermek-ember jogi biztonságát sérti az indítvánnyal támadott jogerős bírósági határozat, amely a gyermeket kizárja azon fellebbezés előterjeszthetőségéből, hogy a bíróság előtt megvizsgáltassa az elsőfokú kapcsolattartás végrehajtása tárgyában született végzés törvényességét.

Így ezen mulasztás miatt a gyermek alapvetően a biztonságát sértő jogsérelmet szenvedett, mert az Alaptörvényben biztosított jogokat az állam, illetve állami szervek – jelen esetben a bíróság – egyértelműen nem biztosította.

Jelen esetben gyermek is jogsérelmet szenvedett, mert az indítványozó fellebbezése az I. fokú pénzbírságot kiszabó és gyámhatóság közreműködését elrendelő bírósági végzés ellen nem vezetett eredményre annak érdekében, hogy mindezeket a jogkövetkezményeket és a további kapcsolattartás pótlását a bíróságok mellőzzék.

A fejezet címét jelentő „Szabadság” nemcsak a IV. cikk (2)-(3) bekezdésében felsorolt eseteket foglalja magában, hanem kifejezésre juttatja a „jog társadalmi valóságának és

fogalmi jegyeinek ismerete alapján” a helyes jog kialakításának és alkalmazásának követelményét. [Lásd: Bíbó István: Válogatott tanulmányok I. kötet (1935-1944) Magvető Könyvkiadó Budapest, 1986. c. könyvben megjelent Kényszer, jog, szabadság (7-147 o.) tanulmányát, különösen a 39. o. első bekezdését, 41. oldal első bekezdését, 43. oldal második bekezdését, 44. oldalát, 47. oldalát, 125-128 oldalát, 130. oldalát.] Ez azonban az I-II. fokú bíróság határozatában nem került kifejezésre juttatásra.

Nem véletlen, hogy az Európai Unió Alapjogi Chartája (továbbiakban: Charta) az Európai Unió polgárait megillető jogosultságok csoportosítását olyan módon végezte el, hogy az I. címben rögzített „I. Méltóság” körébe tartozó követelmények [Az emberi méltóság, Az élethez való jog, A személyi sérthetlenséghez való jog, A kínzás és az embertelen vagy megalázó bánásmód és büntetés tilalma, A rabszolgaság és a kényszermunka tilalma,] után a II. címben „Szabadságok” csoportját (magyarul a szabadságjogokat) határozta meg [A szabadsághoz és biztonsághoz való jog; A magán- és a családi élet tiszteletben tartása; A személyes adatok védelme; A házasságkötéshez és a családalapításhoz való jog; A gondolat-, a lelkiismeret- és a vallásszabadság; A véleménynyilvánítás és a tájékozódás szabadsága; A gyülekezés és az egyesülés szabadsága; A művészet és a tudomány szabadsága; Az oktatáshoz való jog, A foglalkozás megválasztásának szabadsága és a munkavállaláshoz való jog; A vállalkozás szabadsága; A tulajdonhoz való jog; A menedékjog; Védelem a kitoloncolással, a kiutasítással és a kiadatással szemben] amelyek között feltüntette a szabadsághoz és biztonsághoz való jogot, a következők szerint:

II. CÍM

SZABADSÁGOK

6. Cikk

A szabadsághoz és biztonsághoz való jog

Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.

A Chartában a „Szabadságok” részt követik az Egyenlőség (III. cím), a Szolidaritás (IV. cím), a Polgárok jogai (V. cím), az Igazságszolgáltatás (VI. cím), a Charta értelmezése és alkalmazására vonatkozó általános rendelkezések (VII. cím).

A szabadsághoz és biztonsághoz való jog sérelmet szenvedett az által, hogy a bíróságok nem függesztették fel a Bnp. 22/e.§ (1)-(2) bekezdése alapján a nemperes eljárást a kérelmezett indítványozó által az apa ellen indított szülői felügyelet megszüntetése iránti perre tekintettel.

Nyilvánvaló, hogy a gyermeknek a nemperes eljárásból való kizárása indokolását nem képezheti az a válasz, miszerint a Bnp. nem teszi lehetővé a gyermeknek az eljárásban való részvételét, illetve fellebbezési jogot a gyermek részére nem biztosítja!

Ugyanis ebben az esetben az alapjogok védelme érdekében a bíróságnak az intézkedési kötelezettsége az I. cikk (1) bekezdése alapján fennállt, ennek hiányában pedig sérültek az indítványozónak a IV. cikk (1) bekezdésében foglalt jogai!

E tekintetben szükséges azt is kiemelni, hogy a kapcsolattartáshoz való jog, a gyermek alapvető joga, ezért az ezzel kapcsolatos bírósági határozatot jogszerűen nem lehet a gyermeknek az eljárásban való részvétele nélkül (valamint a jogorvoslathoz való jog biztosítása nélkül a bíróságoknak meghoznia. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített alapvető jog sérelme erre tekintettel a gyermek alapjogsérelme tekintetében fennáll.

d) A tulajdonhoz való jog sérelme [Alaptörvény XIII. cikk (1) bek.]

da) A kérelmezett indítványozónak a Fővárosi Törvényszék javára – a II. fokú határozatban foglaltak szerint lecsökkentett - 30.000,- Ft pénzbírság alkalmazása a kérelmezett indítványozó tulajdonhoz való jogát sérti.

A pénzbírsággal kapcsolatban indítványozó utal arra, hogy kérelmezettet önhiba nem terheli abban, hogy a gyermek az édesapjával nem kívánt kapcsolatot tartani, az apának a gyermek javát nem szolgáló magatartásai miatt.

A kapcsolattartás pótlása tehet nem az indítványozó önhibájából maradt el, hanem az apának a gyermekkel szemben tanúsított magatartása miatt, amelyre tekintettel a gyermek nem kívánt az apával találkozni.

E tekintetben kérelmezett hivatkozik az **Alkotmánybíróság IV/2920/2021. sz. visszautasító végzésére** az Egri Törvényszék 1.Pkf.50.215/2021/2. számú végzése elleni alkotmányjogi panasz-indítvány kapcsán.

e) A törvény ellőtti egyenlőséghez való jog és a disztkrimináció tilalma megsértése [Alaptörvény XV. cikk (1)-(2) és (5) bek.]

ea) Az eljáró bíróságok nem biztosították a nemperes eljárásban az indítványozó törvény ellőtti egyenlőségét, mert a kapcsolattartás elmaradását a kérelmezett önhibájával azonosították, és nem vették figyelembe azt, hogy a korlátozottan cselekvőképes gyermeket a bírósághoz való eljáráshoz való jog és a jogorvoslathoz való jog megilleti, és a kapcsolattartás elmaradása a gyermeknek – kellő ténybeli alap alapján kialakított - akaratnyilvánítása miatt maradt el.

eb) Indítványozó szerint a disztkrimináció tilalma megsértésére az „egyéb helyzet” alapján került sor, amelynek ténybeli alapja a kapcsolattartás végrehajtását elrendelő határozat, a gyermek kora, és a kapcsolattartás tekintetében a kérelmezett viszonylatában – a kapcsolattartás elmaradása tekintetében tévesen megállapított önhiba volt.

A kapcsolattartás végrehajtásának elrendeléséről rendelkező végzés a **2020. június 4-ei délutáni** elmaradt kapcsolattartások pótlására a 2021. április 29-ai elmulasztott határidő miatt alkalmazott kérelmezettel szemben 50.000,- Ft pénzbírságot (amelyet a II. fokú bíróság fellebbezés folytán 30.000,- Ft-ra leszállított). A jogkövetkezményről döntő bíróság által – contra legem – meghozott határozat azon a téves feltételezésen alapult, hogy a kapcsolattartás elmaradása = (egyenlő) a kapcsolattartásra köteles szülő felróhatóságával! Holott figyelembe kellett volna vennie a bíróságoknak, hogy a kapcsolattartás a gyermek akaratnyilvánítása miatt maradt el; amelyre tekintettel a kapcsolattartás elmaradása nem a szülő „önhibája”, abban felróhatóság nem terheli.

A pénzbírság alkalmazása különösen azért súlyos, mert a **2020. december 4-én a kapcsolattartás elmulasztásának pótlására a törvényben előírt 6 hónapos határidő eltelt.** Ebből következően a kérelmezett önhibája fel sem merülhet, azon jogalapként, hogy pénzbírság alkalmazására kerülhessen sor a Fővárosi Törvényszék javára.

A másik sérelem az, hogy a bíróság a gyermek korát vette figyelembe, oly módon, hogy nem észlelte, hogy a korlátozottan cselekvőképes gyermek a kapcsolattartási jogával – mint ember – szabadon rendelkezik, és ebben a kérdésben a törvényes képviselő helyette – figyelemmel a nemzetközi egyezményekre és Gyvt. rendelkezésre – akaratával szemben – nem tehet

nyilatkozatot. A kapcsolattartásra vonatkozó jogosultság tekintetében a 14. életévét betöltött gyermek úgymond – indítványozó szerint - teljesen „perképes”. Az eljáró bíróságok mindezt nem ismerték fel, és az erre vonatkozó törvényi rendelkezéseket nem alkalmazták. A kapcsolattartás pótlásának idejében – mivel a gyermek időközben a korlátozottan cselekvőképes státusát elérte – már a kapcsolattartás tekintetében saját akaratnyilatkozata alapján kellett volna a cselekvőségét figyelembe venni.

Harmadrészt a **2022. július 30-ai ismételt pótlási határidővel és a pótlási kötelezettséggel** sem a gyermeket, sem pedig a törvényes képviselőt ellátó kérelmezettet indítványozó szerint „nem lehet terhelni”.

A gyermeknek a kapcsolattartás pótlása 2021. április 29-ei határidejének az elmulasztásával a kérelmezett önhibája nem állt fenn, mert a mulasztás nem a kérelmezett szándékával, jogellenes cselekményével függ össze. A kérelmező ezt a perben nem bizonyította, de nem ezt meg sem kísérelte, mert az álláspontja az volt, hogy a pótlási határidő elmulasztása a kérelmezett önhibájának tudható be.

Mindez arra vezetett, hogy az I-II. fokú bírósági határozatok ezen álláspont befogadása miatt diszkriminatív jogalkalmazással hozott döntést tartalmaznak.

f) A gyermek megfelelő testi, szellemi, és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz való jog sérelme [Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésének megsértése).

fa) Az I. fokú bíróságnak a végzésével a kérelmezett szülővel szemben elrendelt kapcsolattartás végrehajtása és a **pótlási határidőnek közel több mint két évvel később történő** (2022. július 30-ig) meghatározása az első fokú bíróság részéről a 2020. június 4-ei délutáni pár órás kapcsolattartás elmulasztása miatt - az indítványozó alaptörvényi sérelmét okozza.

Ez súlyos contra legem jogalkalmazást jelent, mert a bíróságok a Ptk. 4: 182.§ (2) bekezdését figyelmen kívül hagyták.

Ez az intézkedés nem szolgálja a gyermek megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelmet, mert igazságtalan, a való tényekkel szemben álló.

A becsatolt bizonyítékok alapján a bíróság tényállást nem állapított meg az apának gyermekkel szembeni kifogásolható magtartásával kapcsolatban annak ellenére, hogy a bizonyítékok rendelkezésre álltak.

A bíróságnak a kapcsolattartás elmulasztásából eredő eljárását – a kérelem mulasztástól számított 30 napon belül való előterjesztését követően olyan időben kell lefolytatnia, hogy az még a Ptk. anyagi jogi szabályai alapján érvényesíthető legyen! Ha ez nem megfelelő, akkor olyan speciális bírósági eljárási szabályok megalkotása szükséges, amely ennek az anyagi jogszabálynak a rendelkezését biztosítani képesek. Ennek megfelelően indítványozó szerint a 14/2023 (VII.24.) AB határozatban foglalt alkotmányos követelmény megállapítása indítványozó szerint nem szolgálja sem a felek, sem a gyermek mindenek feletti érdekét a nemperes eljárásban való döntésre a bírósági határozat meghozatalától számított 6 hónapos határidőben az eljárás folyásának meghosszabbítása okából; továbbá ellentétes az anyagi jogszabállyal.

A gyermeket nem az anya „nem adta oda kapcsolattartásra” az apának, amelyből következően az elmaradt kapcsolattartásban az önhiba az anya terhére megállapítható lett volna; hanem a

gyermek nem kívánt, az apa gyermek javát nem szolgáló magatartása és bántalmazása következtében az apával kapcsolatot tartani.

Az elsőfokú bíróságnak a szülői felügyelet megszüntetése iránti perre tekintettel a kapcsolattartás végrehajtása jogkövetkezményei alkalmazása iránti nemperes eljárást fel kellett volna függesztenie. Ebben az eljárásban határozat hozatala törvénybe ütközött.

[Lásd az indítványozó által csatolt másik ügyben született Fővárosi Törvényszék hatályon kívül helyező végzését ezen indokra hivatkozással]

Nem felel meg a jogbiztonság követelményének az a helyzet, hogy ugyanolyan tényállás esetében egyes bírósági tanács az eljárást kötelezően felfüggeszti és a törvény szerint jár el, míg a másik tanács ezzel ellentétes döntést hoz.

E tekintetben indítványozó utal arra, hogy a szülői felügyelet megszüntetése iránt a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 5. P. 101.134/2021/34. sorszámú ítéletet a Fővárosi Törvényszék 54. Pf. 634.800/2022/6. sorszámú jogerős ítéletével helybenhagyó határozatot a Kúria a Pfv. II.20198/2023/8. sorszámú végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította. A megismételt peres eljárás a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt IV/5. P. 101.018/2023. számon jelenleg is van folyamatban.

A kapcsolattartás végrehajtásának elrendelésére és a jogkövetkezmények alkalmazására nem kerülhetett volna sor, mert a kapcsolattartás elmaradásának oka nem a kérelmezett felróhatósága volt, hanem az, hogy az apa korábbi magatartásának következményeként a gyermek az apával nem kívánt kapcsolatot tartani.

A kérelmező kapcsolattartás végrehajtása jogkövetkezményei iránti kérelmét erre tekintettel a bíróságoknak el kellett volna utasítaniuk.

A fenti körülmények után – mindennek a végső betetőzéseként – az az eljárási következmény, hogy a gyermek érdekelt – azért mert az apa magatartása miatt nem kívánt az apával találkozni és kapcsolatot tartani – a 6. sorszámú azon végzéssel szemben ne fellebbezhessen, amelyben ismét számára (az anya kötelezettségeként) újabb kapcsolattartási időpontot írt elő a bíróság legkésőbb 2022. május 31. napjára – nyilvánvalóan sérti indítványozó álláspontja szerint a gyermeknek az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésében foglalt alapvető jogát. Arról pedig nem is szólva, hogy az újabb pótlás előírása is jogszabályba ütközik, mert **2020. június 4-ei délutáni kapcsolattartás** elmulasztásának idejétől a 6 hónapos pótlási határidő végső határideje többszörösen eltelt, a pótlásra megállapított **2022. július 30-ai határidő előírásával.**

Az a bírósági eljárás, amely mellőzte a 14. életévét betöltött gyermeket az elsőfokú eljárásból, és a bíróság ekként hozta meg határozatát; majd a fellebbezésből az érdekelt gyermeket jogerősen kizárta indítványozók szerint sérti az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdését, mert a bíróságok részéről elmaradt gyermeknek a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemmel és gondoskodással kapcsolatos alaptörvényi rendelkezés érvényesítése.

fb) A megsemmisíteni indítványozott Bnp. 22/D.§ (3) bekezdés 1. mondata, a (4) bekezdés 2. mondata, és a 22/D.§ (5) bekezdés 2. mondata ezen Alaptörvényi rendelkezésbe ütközik, mert nem biztosítja az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdése érvényesülését.

A gyermek védelmét nem szolgálja minden esetben a halasztó hatály kizárása a fellebbezési jogorvoslat esetén, ezért indítványozó álláspontja szerint ezt a bíróságra kell bízni [Pp.363-363.§], különösen olyan többváltozós szankció lehetőség esetén, amely alkalmazásához az adott eset körülményeinek tényszerű feltárásából (bizonyításából) lehet a jogkövetkezmény formájára, illetve módjára a következtetést levonni.

Indítványozó álláspontja szerint a Bnp 7/A címében foglalt eljárást nem lehet a Vht.-én alapuló egyszerű „végrehajtási eljárásként” kezelni, mert mind a végrehajtás elrendelésekor, mind pedig a jogkövetkezmények alkalmazásánál **szükséges vizsgálni a felek polgári jogi felelősségét, azaz a felróhatóságát.**

A felróhatóság kérdése pedig sok esetben bizonyítással jár, mert a szülők „felelőssége” megállapítása esetében rendelkezhető el a kapcsolattartás végrehajtása és a alkalmazható a pótlás elmaradása miatt jogkövetkezmény.

A pénzbírságnak az ismételt alkalmazása [Bnp. 22/D.§ (4) bek. 2. mondata] is sérti az Alaptörvénynek ezt a rendelkezését, mert egyrészt a Bíróság a saját számlájára a gyermeket gondozó szülőtől – indítványozó szerint – nem vonhat el pénzt (különösen ismételten), mert ez nem szolgálja a gyermek mindenek feletti érdekét. Ebben az esetben szükséges lehet más jogkövetkezményi-intézkedési forma alkalmazása.

Másrészt pedig a folyamatos kapcsolattartás érvényesítése hiányában, nem lehet a „pótlás lovára felülülve” a jogosult által – adott esetben – a gondozó szülőt pénzbírsággal büntetni, amikor a jogosult a folyamatos kapcsolattartás alapján is a kapcsolattartást realizálhatná, azonban ennek a kérelmező 2021. II. félévétől egyáltalán nem tett eleget.

g) A tisztességes, igazságos, pártatlan, időszerű bírósági eljáráshoz való alapvető jog sérelme [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése megsértése]

ga) A tisztességes eljáráshoz való alapvető jog sérelmét a bírósági eljárás során hozott jogerős végzés tekintetében az alábbi tényezők, körülmények idézték elő.

Indítványozó szerint a bírósági határozatokban fellelhető contra legem jogalkalmazás [Lásd 20/2017. (VII.18.) AB határozatban kifejtett jogelveket.] az indítványozónak az I. fokú eljárásban észlelt jogszabálysértések okozzák, amelyeket indítványozó – a fentebb közölték szerint - a fellebbezésben foglaltaknak megfelelően fenntart.

E tekintetben indítványozó a fellebbezésben foglalt azokra az eljárásjogi, valamint anyagi jogi jogszabálysértésekre hivatkozik, amelyek orvoslására a II. fokú eljárásban nem került sor.

gb) Indítványozó, a gyermeknek a kapcsolattartás végrehajtása iránti nemperes eljárásban fennálló (de nem biztosított) jogállásával kapcsolatban kiemeli, hogy a gyermek maga is kapcsolattartásra jogosult, így a kérelmezőnek a nemperes eljárásban a kérelmét a 14. életévét betöltő, fél jogállásával rendelkező gyermekkel szemben is elő kellett volna terjesztenie.

Indítványozó álláspontja szerint a Bnp. 1.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp. 36.) §-a hatálya alá tartozó olyan közös jogról van szó: [a kérelmező állításával szemben a kérelmezett megsértette-e az apa vagy a gyermek kapcsolattartásához való jogát, vagy pedig a gyermeknek alapos oka volt a kapcsolattartás mellőzése a gyermek mindenek felett álló érdeke tekintetében], amely valamennyi érintett eljárási jogosultsággal rendelkező fél (14. életévét betöltött gyermek, az anya és az apa) részvételével egységesen dönthető el.

Így az eljárásban az ítélőképessége birtokában levő [Ptk. 2:14.§ (3) bek.] és akaratnyilvánításra képes [Bnp. 22/E.§ (1) bek.], korlátozottan cselekvőképes [Ptk.2:11.; 2:12.§ (1)-(2) bek. a) pontja] kiskorú gyermeknek is félként részt kellett volna vennie, amelyből az is következik, hogy a határozat tekintetében, (függetlenül attól, hogy a kérelmező elmulasztotta, a bíróság pedig a jogszabálysértést nem észlelte és a gyermek, mint fél nélkül került sor az első fokú eljárásra) a gyermeket, mint EMBER-t megillette az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jog, így a fellebbezési jogot is a bíróságnak biztosítania kellett volna számára.

A Ptk. 4:178. § (1) bekezdése a gyermeket kizárólag kapcsolattartásra jogosultként határozza meg.

A Ptk-ban foglalt anyagi jogra tekintettel az érdekelt gyermek kapcsolattartásra jogosult, és ez által a gyermek a kapcsolattartásnak a 14. életévének betöltése folytán már alanya [és nem tárgya], így érdeke fűződik ahhoz, hogy a jogai tekintetében a bíróság milyen döntést hoz a kapcsolattartás végrehajtása tekintetében, s amelyből eredően a fellebbezési jog érdekelt gyermek indítványozót megillette [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés].

Mindezt indítványozó azért vetíti előre, mert nemcsak ezen indítványt érintő jogerős bírósági határozat esetében történt a korlátozottan cselekvőképes, saját jogán kapcsolattartásra jogosultsággal rendelkező gyermek tekintetében a fellebbezési jog kizárására sor.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság, a Fővárosi Törvényszék és Fővárosi Ítélőtábla által ez ideig alkalmazott jogszabály-értelmezések arra mutatnak, hogy [REDACTED] gyermek érdekelt, mint a polgári jog alanyának a saját személyét érintő, az édesapjához való kapcsolattartása tekintetében hozott bírósági döntés tekintetében a polgári bírósági eljárásban való részvétel jogát és a jogorvoslathoz való jogát a bíróságok nem ismerik el. Ezt indítványozó súlyosan jogsértőnek, és Alaptörvény-ellenesnek tartja.

A jogsértés túlmutat a hazai jogszabályok sérelmén, mert a nemzetközi egyezményeket is sérti, [Q cikk (2)-(3) bek.] amelynek a betartása az Alaptörvény értelmében a bíróságoknak is, mint állami szerveknek kötelessége. E tekintetben indítványozók kiemelten hivatkoznak a Charta III. Egyenlőség cím 24. cikkében rögzített jogra és a VI. Igazságszolgáltatás cím 47. cikkében foglalt jogra.

24. Cikk

A gyermekek jogai

(1) *A gyermekeknek joguk van a jólétükhöz szükséges védelemhez és gondoskodáshoz. A gyermekek véleményüket szabadon kifejezhetik. Az őket érintő ügyekben véleményüket életkoruknak és érettségüknek megfelelően figyelembe kell venni.*

(2) *A hatóságok és a magánintézmények gyermekekkel kapcsolatos tevékenységében a gyermek mindenek fölé álló érdekének kell az elsődleges szempontnak lennie.*

(3) *Minden gyermeknek joga van ahhoz, hogy mindkét szülőjével rendszeres, személyes és közvetlen kapcsolatot tartson fenn, kivéve ha ez az érdekeivel ellentétes.*

47. Cikk

A hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jog

Mindenkinek, akinek az Unió joga által biztosított jogait és szabadságait megsértették, az e cikkben

megállapított feltételek mellett joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz.

Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által megelőzően létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja. Mindenkinél biztosítani kell a lehetőséget tanácsadás, védelem és képviselő igénybevételéhez.

Azoknak, akik nem rendelkeznek elegendő pénzeszközökkel, költségmentességet kell biztosítani, amennyiben az igazságszolgáltatás hatékony igénybevételéhez erre szükség van.

gc)Indítványozó hivatkozik arra, hogy a Bnp. 2.§ (b) pontja alapján a nemperes eljárásban nincs helye - a Pp. szerinti - beavatkozásnak. Ezzel kapcsolatban azonban meg kell jegyezni, hogy a Bnp. 2.§-ában foglalt rendelkezések az Bnp. ún. általános részébe, még azt megelőzően kerültek beiktatásra, hogy a 2020. március 1-jétől a Bnp. 7/A. címében levő különös eljárási szabályok hatályba léptek volna.

A Bpnt. 22/A. § (2) bekezdése szerint a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtását a Ptk. szerint kapcsolattartásra jogosult és kapcsolattartásra kötelezett személy kérheti. E nemperes eljárásban az ellenérdekű fél jogállását jelentő a Bnp. 1. § (2) bekezdése szerinti kérelmezetti pozíciót, tehát semmilyen törvényi rendelkezés nem jelöli ki. Hogy ki ellen szükséges a nemperes eljárást megindítani a kérelmezőnek, a Bnp. nem tartalmazza!

A Ptk.4:178.§ (1) bekezdése szerinti kapcsolattartásra jogosultnak tekintendő a gyermek.

A Bpnt. 22/A.§ (2) bekezdése tehát nem azt tartalmazza, hogy a kapcsolattartás végrehajtását csak a kapcsolattartás szabályozása során hozott végrehajtható bírósági (gyámhatósági) határozatban foglalt, kizárólag a kapcsolattartásra jogosult szülő kérheti, hanem azt, hogy olyan személy, aki „kapcsolattartásra jogosultnak vagy kötelezettnek” minősül.

Tekintettel arra, hogy a gyermeket a törvény szerint megilleti a kapcsolattartásra vonatkozó anyagi jog; így indítványozó szerint a nemperes eljárásban a fellebbezési jog is a gyermeket megillette [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bek.]!

Az a körülmény, hogy a Bnptv. 7/A §-ának beiktatásával a Bnptv. nem szabályozta a 14. életévét betöltött, bár korlátozottan cselekvőképes, de a kapcsolattartásra alanyi jogosultsággal rendelkező gyermeknek a nemperes eljárásban való részvételének eljárásjogi szabályait, a Bnptv. 1.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. XXVII. fejezetében foglalt fellebbezési jog tekintetében nem lehetett volna a 7. sorszámú I. fokú bíróság által hozott érdemi végzés tekintetében a korlátozottan cselekvőképes gyermek fellebbezési jogának kizártságára következtetni, és erre tekintettel a II. fokú végzés fellebbezést visszautasító végzés Alaptörvény-ellenes. [Pp. 279.§ (1) bek. megsértése).

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése pedig egyértelmű rendelkezést tartalmaz, miszerint **„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági vagy más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”**

Hogy egyébként a processzuális eljárási jog – külön törvény alapján - a „fél” jogait mennyiben ismeri el vagy zárja ki, továbbá a kérelmező az érintettek valamennyi személye ellen a nemperes eljárásban a kérelmét előterjesztette-e; az érintettnek a jogorvoslathoz való joga érvényesülése ezen nem múlhat! Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése túlmutat – a jogorvoslathoz való jog tartalma és érvényesíthetősége tekintetében a Magyar Népköztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (Alkotmány) 57.§ (5) bekezdésében foglalt jogorvoslati jogon, mert az Alaptörvény nem tartalmazza a „*törvényben meghatározzák szerint*” szűkítő rendelkezést.

A jogorvoslati jog Alaptörvény szerinti gyakorlásánál tehát nem az eljárási jogszabályok (Pp. Bnp.) rendelkezései irányadóak, hanem az Alaptörvény, ha a fellebbező arra hivatkozik, hogy

a bírói határozat az „ő jogát vagy jogos érdekét sérti”, és a fellebbezését érdemben el kell bírálnia a II. fokú – felettes – bíróságnak abban az esetben is, ha a fellebbező fél addig az eljárásban még nem vett részt. Az I-II. fokú végzés erre tekintettel Alaptörvény-ellenes, mert a bíróságok az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését nem helytállóan – Alaptörvény-ellenesen - értelmezték és vették figyelembe az érdekelt által előterjesztett fellebbezés elbírálása körében.

Indítványozó szerint az bírósági határozat, amely szerint az édesanyját a bíróság kötelezi arra, hogy ő, mint gyermek indítványozó olyan személlyel – az édesapjával - tartson kapcsolatot az édesapa másik településen levő otthonában, aki őt bántalmazta és megalázta, elképzelhetetlen, hogy a gondozó szülőre lehetne az önhibát a kapcsolattartás pótlásának elmaradása miatt hárítani, és pénzbírsággal szankcionálni, ezen – általa el nem követett – „mulasztás” miatt. E helyütt indítványozó megjegyzi azt is, hogy a Bnptv. 22/A.§ (2) bekezdése alapján a kapcsolattartás végrehajtása iránti nemperes eljárást „a Ptk. szerinti kapcsolattartásra jogosult és kapcsolattartásra kötelezett személy kérheti.”

A Ptk. 4:178. § (1) bekezdése szerint *„A gyermeknek joga, hogy a különélő szülőjével személyes és közvetlen kapcsolatot tartson fenn. A gyermeket nevelő szülő vagy más személy köteles a zavartalan kapcsolattartást biztosítani.”*

Mindebből következik, hogy a kapcsolattartás joga elsődlegesen a gyermeki jogok körébe tartozó jogintézmény.

Ebből következik, hogy a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jogát indítványozónak sérti az, hogy miközben a gyermeknek a kapcsolattartás jogosultsága (és nem kötelezettsége!) a gyermek beleegyezése, nyilatkoztatása nélkül, az eljárásban való részvételi joga és a fellebbezési joga biztosítása nélkül; **a bíróságok kötelezzék a kérelmezettet, mint édesanyját arra, hogy a kérelmező apjával a gyermek kapcsolatot tartson!** Az ilyen bírósági döntés - indítványozó szerint - a józan észnek sem felel meg [Alaptörvény 28. cikk]. A gyermeket nevelő szülő köteles a zavartalan kapcsolattartást biztosítani, azonban ez nem jelenti azt, hogy a gyermek – ténybeli alapokon nyugvó a kapcsolattartás mellőzésére vonatkozó, méltányolható - akaratnyilatkozata ellenére az édesapjával kapcsolatot – így akár a bíróság által meghatározott pótlást - kellene tartania.

Az I-II. fokú határozat ezért Alaptörvény-ellenes.

A Bnptv. 22/B.§ (1) bekezdés b) pontja a kérelem kötelező tartalmi elemként határozza meg, hogy a kérelemben közölni kell a „kérelmezett nevét, lakóhelyét, továbbá egyéb, azonosításához szükséges adatot” azonban a törvény nem tartalmazza, hogy ki lehet az anyagi jog szerinti kérelmezetti pozícióban, de azt sem zárja ki, hogy a gyermek ne lehetne – ha a fél jogállásával – rendelkezik – kérelmezetti pozícióban!

A gyermekekre vonatkozóan a Bnptv. 22/C.§ (2) bekezdése a kérelmező által kérelmezettként megjelölt személlyel szemben vizsgálja, hogy a kérelmezett megszegte-e a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltakat, és ha igen elrendeli a végrehajtást.

A gyermekekre vonatkozóan a Bnptv. 22/B.§ (1) bekezdés d) pontja, a 22/E.§ (1) bekezdése tartalmaz rendelkezést. A Bnptv. 22/E.§ (1) bekezdése szerint a *„Ha a kapcsolattartás a 14. életévét betöltött gyermek akaratnyilvánítása miatt hiúsul meg, a bíróság a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása iránti eljárást felfüggeszti, feltéve ha*

a) a kapcsolattartásra jogosult vagy kötelezett – kérelemre vagy a bíróság elrendelése alapján – közvetítői eljárást vesz igénybe vagy

b) a kapcsolattartásra jogosult vagy kötelezett a kapcsolattartás megváltoztatását, korlátozását vagy megvonását kéri a bíróságtól vagy gyámhatóságtól.”

A nemperes eljárás törvényi szövege tehát jelentőséget tulajdonít annak, hogy a kapcsolattartás meghiúsulása a 14. életévét betöltött gyermek akaratnyilvánítása folytán következett be.

Jelen eljárásban a kérelmezett és érdekelt a 8. sz. érdemi végzés elleni fellebbezését – többek között – arra tekintettel terjesztette elő, hogy a nemperes eljárásnak a Bnptv. 22/E. §-a alapján történő kötelező felfüggesztésének esete fennállott, így érdemi határozat meghozatalára nem kerülhetett volna sor!

A gyermek mivel a nemperes eljárást az őt illető anyagi jog alapján megindíthatta volna, valamint a határozat reá vonatkozóan rendelkezést tartalmazott a kapcsolattartás végrehajtásának elrendelésével, így az alkotmányjogi panasszal támadott, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 40. Pk.500.044/2022/7. sorszámú érdemi végzése az érdekelt gyermek személyét is érintette. **A gyermek – mint korlátozottan cselekvőképes személy - személye nélkül a kapcsolattartás nem hajtható végre.**

gd) A Bnp. 22/D.§ (3) bekezdés 1. mondata, és a (4) bekezdés 2. mondata sérti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot.

A 22/D.§ (3) bekezdés 1. mondata tévesen – a nemzetközi egyezményekkel és a Gyvt-vel össze nem egyeztetetett módon – tartalmazza, hogy a bíróságnak a jogkövetkezményeket nem a gyermek mindenek feletti érdekére tekintettel kell meghatároznia, hanem a kérelmezett kötelezettsége tekintetében a kapcsolattartás végrehajtása leghatékonyabban való előmozdítása érdekében

Tekintettel arra, hogy a 22/D.§ (2) bekezdés bevezető rendelkezése alapján polgári jogi felelősség vizsgálatáról van szó a pótlás elmaradása tekintetében, ez a cél nem fogadható el, mert ellentétes a már hivatkozott jogszabályi rendelkezésekkel.

Ez a jog magában foglalja a törvényeknek való alávetettséget, és a törvény alapján megalkotott, anyagi jogi szabályok szerinti ítélkezést.

Jelen esetben a kapcsolattartás pótlására meghatározott legfeljebb 6 hónapos határidő sérelmével jár a Bnp. 22/D.§ (4) bekezdés 2. mondatában foglalt ismételt pénzbírság alkalmazása.

Jelen esetben is ez sérült, mert az elmulasztott kapcsolattartásokhoz képest a pótlásra csak **legkésőbb 6. hónap lejártával, azaz 2020. december 4-ig kerülhetett volna sor.** A jelen alkotmányjogi panasszal támadott határozatban a 2022. július 30-ig terjedően előírt pótlási határidő a Ptk-be ütköző – contra legem - jogsértést – s Alaptörvénysértést - idézett elő, **mert a 22/D. (2) bekezdés b) pontján alapuló pénzbírság alkalmazásaként a pótlási határidő ismételt előírását nem tette lehetővé.**

Az eljárás jogszabály – még ha törvény is – nem írhatja át az anyagi jogi jogszabállyal a fél részére megállapított kötelezettségét -jelen esetben a felek között a házassági bontóperben a bíróság által jogerősen a kapcsolattartás kérdésében született kapcsolattartás pótlására vonatkozó ítéleti rendelkezést! Különösen nem a gyermekekre vonatkozóan, akivel kapcsolatban a folyamatos kapcsolattartások is rendelkezésre állnak.

Ezért van különösen súlyos jelentősége annak, hogy a bíróságok **a joggal való visszaélést nem vizsgálták**, amely szintén a kérelem elbírálásának mellőzése körében (mind első, mind pedig másodfokon) a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jogot séri.

Erre tekintettel kérelmezett indítványozó kéri a 22/D.§ (3) bekezdés 1. mondatát, és a (4) bekezdés második mondatának megsemmisítését is.

A kérelmezett szerint az ellenkérelmében foglaltakat a nemperes eljárás során a bíróság „nem merítette ki”, azt nem bírálta el, ezért az eljárás indítványozó szerint a tisztességes eljárásra vonatkozó Alaptörvényben meghatározott jogait sérti.

h) Hatékony jogorvoslathoz való jog sérelme [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bek.].

ha) Indítványozó szerint a II. fokú bíróságnak az elsőfokú bíróság végzésének helyben hagyására – az indítványozó fellebbezésében foglaltakra tekintettel - nem kerülhetett volna sor.

A II. fokú végzésben foglalt indokolás e tekintetben ellentétes a való tényekkel és a polgári jog rendelkezésével.

A bíróság a döntését a kérelmező és a kérelmezett közötti nemperes eljárásban hozta meg, amely eljárásban a gyermeknek is félként részt kellett volna vennie a Ptk. 2:1.§ (1) bek.; 2:8.§ (1)-(2) bek; 2:11.§, 2:12.§ (1) és (2) bek. a) pontja, (4) bek; 4:178.§ (1) bek.; 4:180.§ (1) bek.; 4:182.§ (2) bek. 4:185.§ rendelkezései, továbbá a Bnp. 1.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 33.§-a, 34.§ (1) bek. c) pontja, a Pp. 36.§-a; 176.§ (2) bekezdése rendelkezései alapján.

A gyermek érdekelt – mint korlátozottan cselekvőképes - fél kizárása a nemperes eljárásból contra legem jogalkalmazást jelent, amely Alaptörvény-ellenes.

A felet a jogorvoslati jog minden további nélkül megillette volna: a jogorvoslati jog kizárása nem történhetett volna meg azon a jogalapon, hogy az elsőfokú eljárásban a kérelmező vagy a bíróság mulasztása miatt a gyermek, mint fél – aki maga is a kapcsolattartás alanya és jogosultja - nem vehetett részt.

A gyermek a nemperes eljárásban a Pp. 34.§ (2) bekezdés a) pontja alapján törvényes képviselő nélkül is eljárhatott, figyelemmel a Pp. 34.§ (1) bekezdés c) pontja alapján, mert a per tárgyról (a saját kapcsolattartásra való jogosultságáról) a Ptk. 4:178.§ (1) bekezdése alapján polgári jog szabályai szerint érvényesen rendelkezhetett.

A kérelmező kérelmének a gyermekre történő kiterjesztése (a nemperes eljárásba félként történő bevonása) nélkül a kérelmező kérelmét – mint az érintett személynek a kötelező perben állásának hiánya miatt érdemi elbírálásra alkalmatlant – vissza kellett volna utasítania a Pp. 176.§ (2) bekezdés b) pontja alapján bíróság(ok)nak. Ennek mellőzése Alaptörvény-ellenes.

hb) Indítványozó szerint a jogorvoslathoz való jogot sérti, hogy a II. fokú bíróság nem vizsgálta meg érdemben az I. fokú végzés ellen az indítványozó és gyermek által előterjesztett fellebbezést.

Az indítványozó erre tekintettel csatolta azokat a határozatokat, amelyek ugyanezen történeti körülményekre tekintettel – ugyanezen felek között – de mégis más döntést hoztak. Ez, az azonos tényállás alapján hozott, azonban eltérő jogi döntés - nem felel meg a tisztességes bírósági eljárásnak és a hatékony jogorvoslathoz való jognak.

Az indítványozó sérelmezi, hogy a II. fokú bíróság nem vette figyelembe, hogy az elsőfokú bíróság a kérelmező nyilatkozatát az elsőfokú végzéssel együtt küldte meg, amelyre

tekintettel a perbeli jogait a kérelmezett nem tudta gyakorolni, továbbá a fellebbezési eljárásban az utólagos bizonyítás kapcsán előterjesztett okiratokat a II. fokú bíróság – indokolás nélkül - nem vette figyelembe.

hc) Leginkább a hatékony jogorvoslathoz való jogot sérti a fellebbezés halasztó hatályának diszkriminatív kimondása a kapcsolattartás végrehajtása iránti szankció alkalmazása során. Mégpedig azért, mert a törvény nem határozza meg a Bnp. 22/D.§ (2) bekezdésében foglalt jogkövetkezmények alkalmazásának kereteit.

A jogorvoslathoz való jog pedig nem lehet visszaható hatályú a szankció tekintében sem a meghatározott cselekmény (azaz a gyámhatóság megkeresése, illetve egyéb, a személyeket érintő kötelezettségek előírása, sem a pénzbírság tekintetében. Azaz hogy az I. fokú bíróság által elsőfokon elrendelt jogkövetkezményt már foganatosítják a határozat meghozatalát követően, majd 4-5 hónap múlva – a II. fokú eljárás befejeződésével - egy másik – most már jogerős (vagy semmilyen) jogkövetkezmény végrehajtására kerülhet sor ?.

Ezért a jogorvoslathoz való jog Alaptörvény ellenességét sérti a Bnp. 22/D. § (5) bekezdése második mondata, így annak megsemmisítése indokolt. A Bnp 22 /D.§ (5) bekezdés második mondata ugyanis ütközik az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével.

Amit az elsőfokú bíróság döntése alapján már végre lehet hajtani, és a fellebbezésnek jogorvoslat.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági határozat végrehajtásának felfüggesztését.

1) Indítványozó nem kezdeményezte az eljárás felfüggesztését.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

1) Indítványozó a jelen bírósági eljárásban nem volt köteles meghatalmazás csatolására, amelyre tekintettel kérelmezett kéri a bírósági határozatok szerint a közokiratok alapján a meghatalmazás figyelembevételét.

Az indítványozó továbbá csatolja az előzményi **42.Pk.500.177/2021. számú** nemperes eljárásban csatolt ügyvédi meghatalmazást (**csatolva**). Erre tekintettel ez a meghatalmazás mivel az előzményi bírósági eljárásban való csatolására tekintettel a joghatálya kiterjedt a jelen alkotmányjogi panasszal érintett bírósági eljárásra is, így igazolja az Alkotmánybíróság előtti eljárásban való ügyvédi képviselet fennállását.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

1) Az indítványozó nem járul hozzá a személyes adatai (neve) közzétételéhez.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Melléletek)

1) Indítványozók jogi képviselője a hiánypótlási felhívásra az alkotmányjogi panaszt és melléleteit a hianypotlas@mkab.hu e-mailra nyújtja be.

e) Bizonyítási indítványként kérelmező kéri, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság a bíróságtól az I-II. fokú eljárás iratait szíveskedjék beszerezni.

Indítványozó a hianypotlas@mkab.hu elektronikus felületre történő feladás mellett külön e-mailban csatolja a fentebb megjelölt, hivatkozott iratokat.

Budapest, 2023. augusztus 29.

Tisztelettel: [REDACTED] kérelmezett indítványozó

képviselőként, a Gremsperger Ügyvédi Iroda nevében: dr. Gremsperger Gábor irodavezető
ügyvéd helyett a Dr. Galambos Károly Ügyvédi Iroda nevében: [REDACTED]

dr. Galambos [REDACTED]

Mellékelt iratok (3 db)

Pesti Központi Kerületi Bíróság 42. Pk. 500.057/2022/7. sorszámú végzése
Fővárosi Törvényszék 51. Pkf. 633.119/2022/4. sz. végzése
Ügyvédi meghatalmazás [REDACTED]

